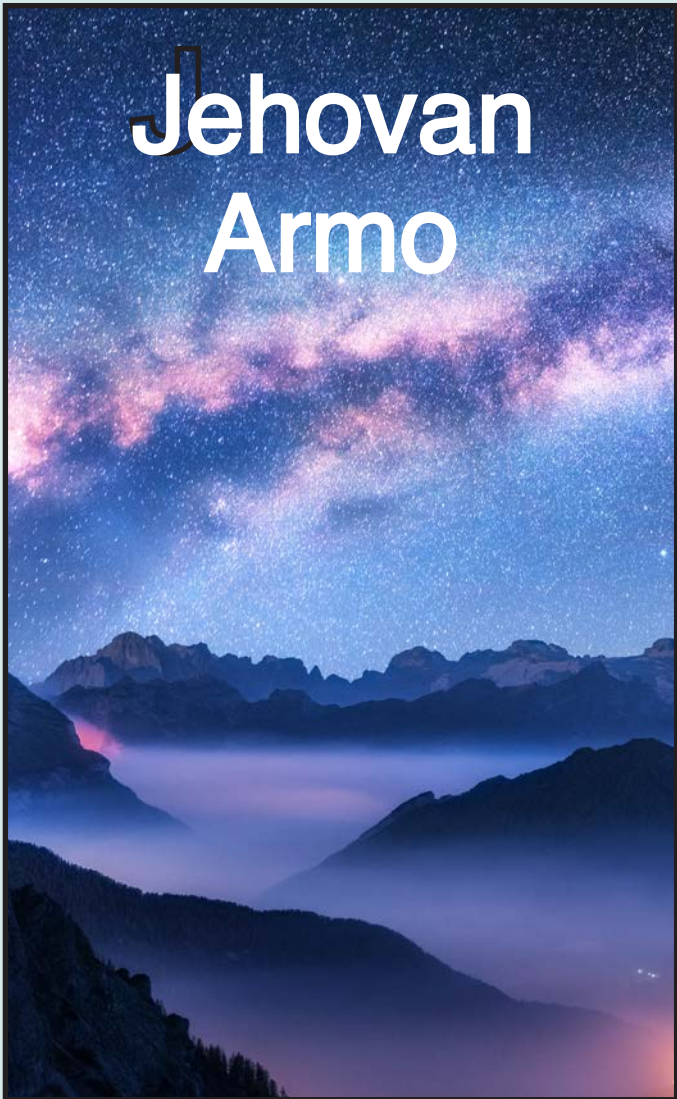

Jehovan Armo

Jehovan Armo

Alkusanat

Mihin voi ihminen uskoa? Ranskan vallankumouksen ajoista eräs historioitsija huomautti, että se oli ”ajoista parhain ja ajoista pahin.” Tämä ilmaisu kuvaa sopivasti sitä uskonnollista tilannetta, joka tällä hetkellä on maailmassa vallalla. Koskaan aikaisemmin ei ole ollut sellaista uskonnollista vapautta kaikissa maissa, kun nyt. Kaikkien eri uskonsuuntien julistajat saavat vapaasti esittää omia käsityksiään Raamatusta — televisiossa, radiossa, kirjoissa, lehdissä ja henkilökohtaisessa todistustyössä ystävien ja naapurien keskuudessa.

Toisaalta voimme huomata, ettei koskaan aikaisemmin ole ollut niin paljon hämmennystä kristinuskosta tunnustavien kesken, kuin tänä aikana. Tältä kannalta katsoen on se epäilemättä ”ajoista pahin,” mitä maailma on koskaan aikaisemmin kokenut. Varmasti emme vielä ole tulleet siihen aikakauteen, jolloin vanhurskauden tie on tehty niin suoraksi, että ”joka sitä tietä kulkee, ei eksy — eivät hullutkaan.” (Jes. 35:8) Onko olemassa jokin varma tie, jolla vilpittömä, nöyrä kristitty tietäisi varmuudella, että mitä hän uskoo ja palvelee, on todella totuus?

Apostoli Paavali antoi hyvän neuvon veljille Tessalonikassa kirjoittaessaan, ”Koetelkaa kaikki, pitäkää se, mikä hyvää on,” tai niinkuin Uuden maailman käännös sanoo, ”Varmistautukaa kaikesta; pitäkää kiinni siitä, mikä on hyvää.” (1 Tess. 5:21) Tämä oli viisas neuvo Paavalin aikana, ja se on yhtä tärkeä ja sopiva näinä ”viimeisinä päivinä,” jolloin ”vastustajamme perkele” kulkee edelleen ympäri niinkuin ”kiljuva jalopeura,” etsien kenen saisi niellä väärillä opeillaan ja eksytyksillään.

Uskomme, että on olemassa vain yksi tapa ”varmistua kaikista asioista,” ja se on koetella niitä erehtymättömän Jumalan sanan, Raamatun avulla. Kautta vuosisatojen vilpittömät kristityt ovat tätä tapaa noudattaneet ja neuvoneet. Raamattua selittävät opettajat eri kirkkokunnissa painottavat,

että näin tulee tehdä, mutta harvoin sitä käytännössä toteutetaan. Jokaisella ryhmällä on oma erikoinen tekstikirjansa, joissa on viitattu vain niihin raamatunkohtiin, jotka ajatellaan olevan sopusoinnussa ryhmän käsityksen kanssa esillä olevassa kysymyksessä. Kuitenkin hyvin yleisesti tutkijat, jotka tällaisia tekstikirjoja käyttävät, tuudittautuvat siihen uskoon, että he tällä tavalla ovat tutustuneet koko Raamatun todistukseen tutkitussa asiassa.

Siten jos haluamme varmuuden ”kaikissa asioissa”, tärkein asia varmuuteen pääsemiseksi on varmistaa, että otamme huomioon koko Raamatun, emmekä vain niitä harvoja kohtia, joilla tuetaan haluttua tulkintaa. Äskettäin jouduimme kosketukseen erään asian kanssa, jonka kautta selvinnee, mitä tässä tarkoitamme. Eräässä julkaisussa, jonka tarkoituksena on olla apuna Raamatun tutkistelussa, huomasimme, että oli poimittu useita raamatunkohtia, joilla tahdottiin todistella, ettei luonnollista Israelia enää asetettaisi ennalleen Luvattuun maahan eikä Jumalan suosioon. Yksi näistä poimituista teksteistä oli Room. 11:7,8, josta luemme, ”Miten siis on? Mitä Israel tavoittelee, sitä se ei ole saavuttanut, mutta valitut ovat sen saavuttaneet; muut ovat paatuneet, niinkuin kirjoitettu on: Jumala on antanut heille uneliaisuuden hengen, silmät, jotteivät he näkisi, ja korvat, etteivät he kuulisi, tähän päivään asti.”

Tämän kohdan lukemisella tutkijan odotetaan saavan asiasta sen vaikutelman, että Jeesuksen päivien uskottomat Israelilaiset olivat peruuttamattomasti ja ainaisesti hyljätyt pois Jumalan suosiosta. Mutta kuinka toisenlaisen käsityksen tutkija saakaan tästä kysymyksestä, kun otetaan huomioon Paavalin täydellinen opetus asian suhteen. Alkaen saman luvun 25. jakeesta luemme:

”Sillä minä en tahdon, veljet — ettette olisi oman viisautenne varassa — pitää teitä tietämättöminä tästä salaisuudesta, että Israelia on osaksi kohdannut paatumus — hamaan siihen asti, kunnes pakanain täysi luku on sisälle tullut, ja niin kaikki Israel on pelastuva, niinkuin kirjoitettu on: ‘Siionista on tuleva pelastaja, hän poistaa jumalattoman menon Jaakobista. Ja tämä on oleva minun liittoni heidän kanssaan, kun minä otan pois heidän syntinsä.’ Evankeliumin kannalta he kyllä ovat vihollisia teidän tähtenne, mutta valinnan kannalta he ovat rakastettuja isien tähden. Sillä ei Jumala armolahjojansa ja kutsumistansa kadu. Samoin kuin te ennen olitte Jumalalle tottelemattomia, mutta nyt olette saaneet laupeuden noiden

tottelemattomuuden kautta, samoin nämäkin nyt ovat olleet tottelemattomia, että myös he teille tulleen armahtamisen kautta nyt saisivat laupeuden. Sillä Jumala on sulkenut kaikki tottelemattomuuteen, että hän kaikkia armahtaisi.” — Room. 11:25-32

Yhtä tärkeää on myös varmistua siitä, että Raamatun käännös, jota meitä pyydetään käyttämään, on yhtäpitävä hebrealaisen tai kreikkalaisen tekstin kanssa. Tiedämme, kuinka suuren pelon vallassa monia on pidetty hebrealaisen sanan ”Sheol” ja kreikkalaisten sanojen ”Hades” ja ”Gehenna” väärin ja harhauttavien käännösten takia.

Olemme nähneet Room. 5:18 ja 1 Tim. 2:4 käännökset, joissa käytetään ilmaisua ”kaikenlaiset ihmiset,” ja joissa kohdissa Paavali täysin selvästi esittää, että Jeesus kuoli lunastaakseen koko ihmiskunnan kuolemasta. Näissä kreikkalaisissa teksteissä ei ole sellaista sanaa, joka antaisi aiheutta käyttä ilmaisua ”kaikenlaisia ihmisiä”.

On siis tärkeää, että koetilemme kaiken Jumalan puhtaan sanan avulla, huolimatta tiedon alkulähteestä. Tämä on totta myös niihin ajatuksiin nähden, joita on esitetty tämän kirjasen nimeltä ”Jehovan armo” seuraavilla sivuilla. Niillä usein täysin vastakkaisilla uskomuksilla, joita nyt julistetaan hämmentyneelle maailmalle, on melkein poikkeuksetta yksi asia yhteistä: pelon käyttäminen käännönnäisiä tehdessä. Pelon aiheena voidaan käyttää iankaikkisen vaivan pelkoa, kuoleman pelkoa Harmagedonissa tai minkä muun pelkoa tahansa. ”Jehovan Armo” pyrkii kirkastamaan Jumalan rakkautta. Luotamme siihen, että huomaat tämän kirjasen olevan avuksi Hänen kallisarvoisen sanansa edelleen tutkimisessa.

Jehovan armo

TÄMÄN Korkeimman Olennon, maailmankaikkeuden suuren Luojan, jonka nimi on Jehova, apostoli kuvaa ”kaiken armon Jumalaksi.” (1 Piet. 5:10) Jumalan armo on Jumalan suosio, suosio, jonka Hän niin rakkaudellisesti ilmaisee inhimillisiä luomuksiaan kohtaan, suosio, jota he eivät ole ansainneet syntisyytensä takia. Jotta olisimme vakuuttuneita tästä Hänen runsaasta suosiostaan, Jehova on ilmaissut meille melkein lukemattomissa

sanansa lupauksissa aikomuksensa ”siunata maan kaikki sukukunnat”, omana aikanaan ja tavallaan.

Tämä rakkaudellinen aikomus esitettiin ensimmäiseksi Jumalan antamassa lupauksessa Aabrahamille, kun Hän sanoi hänelle, ”Sinussa tulevat siunatuiksi kaikki sukukunnat maan päällä.” (1 Moos. 12:3) Tämä lupaus toistettiin useita kertoja Aabrahamille ja vahvistettiin Jumalan valalla. (1 Moos. 22:15-18) Myöhemmin se uudistettiin Aabrahamin pojalle Iisakille, kun Jumala sanoi hänelle, ”Sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki kansakunnat maan päällä.” (1 Moos. 26:4) Jälleen se uusittiin Iisakin pojalle Jaakobille. — 1 Moos. 28:14,15

Varmasti Aabraham, Iisak ja Jaakob olivat oikeutetut uskomaan, että lupaus sovellettaisiin kaikkiin niihin ”sukukuntiin” eli ”kansoihin”, jotka maassa elivät heidän aikanaan. Kuitenkaan nämä maan asukkaat eivät saaneet patriarkkain aikana näitä luvattuja siunauksia, eikä niitä edes tarjottu heille. Harvoja poikkeuksia lukuunottamatta kaikki maan asukkaat, jotka elivät ennen ja jälkeen patriarkkain päivien, ovat nukkuneet kuoleman uneen saamatta tilaisuutta päästä osallisiksi näistä siunauksista.

2000 vuotta Aabrahamin kuoleman jälkeen apostoli Paavali kirjoitti lupauksesta, jonka Jumala oli Aabrahamille antanut, ja osoitti, että ne tulisivat täyttymään Kristuksen kautta ja niiden kautta, jotka tänä aikakautena ovat ”kastetut Kristukseen” — seurakuntaan. (Gal. 3:8,16,27-29) Tämä tarkoittaa, että lupauksen antamisesta kului 2000 vuotta, ennenkuin Jumalan valitsemaa siunauksen kanavaa alettiin valmistaa. Jeesus ensisijassa on tämä kanava; mutta, hänen seurakuntansa tulee osallistumaan siihen ”perillisenä lupauksen mukaan”; ja lähes 2000 vuotta on kulunut seurakunnan kutsumisessa ja valitsemisessa. Samanaikaisesti miljoonat edelleen menevät hautaan saamatta tilaisuutta vastaanottaa näitä Jehovan lupaamia siunauksia.

Kuitenkin me luotamme Raamatun lupaukseen, että kaikki miljoonat ihmiset, jotka ovat kuolleet, ovat Jumalan kannalta katsoen vain ”nukkuneet uneen” ja että Hänen ”omana aikanaan” heidät tullaan herättämään kuoleman unesta ja heille annetaan tilaisuus ottaa vastaan luvatut siunaukset. Tämä Jumalan tarkoitus herättää kuolleet elämään on yksi Jumalan sanan perusopetuksista. Sitä on kuvailtu Vanhassa

Testamentissa eri tavoin. Jesaja puhuu ”Herran lunastetuista” ja sanoo, että he ”palaavat”. Hesekiel sanoo heidän palaavan ”entiselleen”, entiseen elämän tilaan, joka on kuolemantilan vastakohta. Jeremia kuvaa ylösnousemuksen palaamiseksi ”vihollisen maasta”; tämä suuri vihollinen on kuolema. — Jes. 35:10; Hes. 16:55; Jer. 31:16

Uudessa Testamentissa apostoli Paavali kirjoittaa, ”Sillä niinkuin kaikki kuolevat Aadamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa.” (1 Kor. 15:22) Paavali vakuuttaa meille, että koko luomakunta, samoin kuin seurakunta, tulee vapautetuksi kuoleman turmeluksesta. Hän osoittaa, että ihmiskunta hartaasti ikävöiden odottaa Jumalan lasten ilmestymistä — odottaa Aabrahamin ”siemenen” täydellistymistä ja luvattujen elämän siunausten virtaa ihmiskunnalle. — Room. 8:19-23

Jeesuksesta sanotaan: ”Totinen valkeus, joka valistaa jokaisen ihmisen, oli tulossa maailmaan.” (Kreikk. tekstin mukaan: ”Totinen valo, joka valaisee jokaisen maailmaan tulevan ihmisen”) (Joh. 1:9) Sodomalaiset ja muut jumalattomat ihmiset Aabrahamin päivinä eivät suinkaan olleet Kristuksen valistamia; sen tähden tämä tarkoittaa sitä, että myös he, osana ”maan kaikista sukukunnista”, tulevat herätetyiksi kuoleman unesta saadakseen osansa tästä valistuksesta.

Jeesus sanoi, ”Ja kun minut ylennetään maasta, niin minä vedän kaikki tyköni.” (Joh. 12:32) Aivan näihin päiviin saakka vain hyvin harvat maan miljardeista ihmisistä ovat tulleet vedetyiksi Kristuksen luo. Suuri enemmistö näistä miljoonista on kuollut koskaan edes kuulematta Kristuksesta, vielä vähemmän ymmärtämättä sitä Jehovan suurta suunnitelmaa, jota Kristus tuli tänne maan päälle suorittamaan. Jeesuksen edellä mainittu lupaus jäisi täyttymättä, ellei näitä jumalattomia nostettaisi kuolemasta takaisin elämään.

Meille luvataan, että on tuleva aika, jolloin Jehova valmistaa ”kaikille kansoille... pidot.” (Jes. 25:6-9) Kuinka ihana kuvaus tämä onkaan korostamaan Jumalan armon runsautta koko ihmiskuntaa kohtaan! Tämä sama lupaus esittää myös sen, että Jumala, Jehova, ”hävittää... verhon, joka verhoaa kaikki kansat.” Tämä varmasti soveltuu kansoihin niin menneisyydessä kuin nykyisessäkin ajassa, sillä tuo Jehovaa koskevaa väärinymmärryksen ”verhoa” ei oltu poistettu heidän päältänsä heidän vielä eläessään, eikä sitä koskaan poisteta, ellei heitä herätetä kuoleman

unesta ja valaista Jumalan kunnialla (kirkkaudella), joka silloin täyttää maan. Se on oleva aika, jolloin Jehova ”nielee kuoleman voitossa.”

Kaikki tämä tulee täyttymään Messiaan valtakunnan hallituksen aikana. Silloin ”kaikki maailman ääret muistavat tämän ja palajavat (hebr; kääntyvät) Herran tykö; kaikki pakanain (hebr; kansojen) sukukunnat kumartavat häntä. Sillä Herran on kuninkuus, ja hän on hallitseva pakanoita (kansoja).” (Ps. 22:28,29) (Hebreankielisessä Raamatussa ei puhuta ”pakanoista” vaan ”muista kansoista”, joka on hyvä muistaa Vanhan Testamentin eri käännöksiä lukiessa.)

Erityisiä kansoja mainittu

Egyptin ja Assurian kansat olivat suurimmalta osaltaan Jumalan vihollisia; kuitenkin Hän on luvannut siunata heidät. Siitä ajasta, jolloin heidät herätetään kuoleman unesta, saamme lukea, ”Sinä päivänä on Israel oleva kolmantena Egyptin ja Assurin rinnalla, siunauksena keskellä maata, sillä Herra (Jehova) Sebaot siunaa sitä sanoen: Siunattu olkoon Egypti, minun kansani, ja Assur, minun kätteni teko, ja Israel, minun perintö-osani.” — Jes. 19:24,25

Sanat ”vanki”, ”vankeus” ja ”kahleissa”, jotka ovat usein mainitut profetioissa, viittaavat kuolemantilaan ja niihin, jotka ovat kuoleman vankeina. Job viittaa kuolemassa oleviin sanoen, että siellä ”kaikki vangit ovat rauhassa.” (Job 3:11-19) Viitaten niihin, jotka kuolevat suuressa Harmagedonin taistelussa, profeetta Jesaja kirjoitti, ”Ja heidät kootaan sidottuina vankikuoppaan ja suljetaan vankeuteen; pitkän ajan kuluttua heitä etsiskellään.” — Jes. 24:22

Selvästi sanotaan, että Sodomian ja Samarian ihmiset sekä Israelin kansa saatetaan entiselleen — takaisin elämään — ja heidän heräämisensä kuolemasta — heidän kohtalostaan — on kuvattu kohtalon kääntämisenä: ”Ja minä tahdon kääntää heidän kohtalonsa: Sodomian ja hänen tyttäriensä kohtalon sekä Samarian ja hänen tyttäriensä kohtalon; minä tahdon kääntää sinun kohtalosi, sinun, joka olet heidän keskellensä.” — Hes. 16:53

Jeremian 48. luvussa kerrotaan muinaisen Mooabin perinpohjaisesta hävityksestä, mutta luvun viimeisessä jakeessa annetaan lupaus, ”Mutta

minä käännän Moabin kohtalon aikojen lopulla, sanoo Herra.” Tämä tarkoittaa sitä, että Mooabilaiset herätetään kuoleman unesta ja heillekin suodaan tilaisuus saada nauttia Jumalan lupaamia siunauksia.

Ammonilaiset olivat samoin pahaa ja väkivaltaista kansaa, ja kuitenkin on Herra luvannut: ”Mutta sen jälkeen minä käännän Ammonin lasten kohtalon, sanoo Herra.” — Jer. 49:6

Jeremian 49:34-39 kerrotaan Jumalan vihasta Eelamilaisia kohtaan, mikä johtaa heidän tuhoamiseensa syntisinä, mutta 39. jakeessa Herra sanoo, ”Mutta aikojen lopulla minä käännän Eelamin kohtalon, sanoo Herra” — heidän kohtalonsa oli kuolema, ja heidät tuodaan uudelleen esiin ja vapautetaan kuoleman kahleista.

Jumala surmasi Egyptin esikoiset, Faaraon ja hänen sotajoukkonsa. Hän hävitti myös eräitä sellaisia kuninkaita, jotka nousivat vastustamaan hänen kansaansa. Puhuessaan näistä profeetta Daavid sanoo, että Jumala hävitti heidät ”sillä Hänen armonsa pysyy iankaikkisesti.” (Ps. 136:10,15,18-20) Kuinka tämä ajatus eroaakaan siitä, mitä monien rajoitettu käsitys esittäisi syyksi siihen, että Jumala hävitti nämä jumalattomat kansat. Jotkut ovat taipuvaisia sanomaan, että Jumala hävitti nämä siksi, että Hänen armonsa heitä kohtaan loppui ainaiseksi. Mutta sellainen ajatus ei ole totuuden mukainen. Jumalan kannalta heidän hävittämisensä oli armollinen teko, sillä Hän saattoi heidät vain kuoleman uneen siihen saakka, kunnes Hän omana aikanaan ulottaisi heille jälleen armonsa ja valistaisi heitä antaen heille tilaisuuden Kristuksen kautta vastaanottaa luvatus iankaikkisen elämän siunaukset.

Että jumalattomat herätetään kuolleista, jotta he pääsisivät sopusointuun Jumalan kanssa, jos sitä haluavat, osoitetaan lupauksessa, jonka mukaan sodomalaiset ja samarialaiset palaavat vielä ”entisellensä.” (Hes. 16:53-56) Saman luvun jakeissa 60-63 osoitetaan, että heidän herättämisensä tarkoituksena on, samoin kuin Israelinkin herättämisessä, saattaa heidät liittooyhteyteen Jumalan kanssa.

Hesekiel selittää, että ylösnousemuksessa Israelin ”häpeä”, joka johtuu siitä, että heidän tilaisuutensa ovat olleet paljon suotuisammat kuin toisten, tulee olemaan suurempi kuin toisten herätettävien kansojen. Ilmeisesti Jeesuksella oli tämä profetia mielessään, kun hän sanoi, että

Sodoman ja Gomorran maalla on oleva tuomiopäivänä helpompi kuin juutalaisilla, jotka hylkäsivät hänet. (Matt. 10:15) Mutta nämäkin herätetään kuolleista ja heille varataan tilaisuus pelastumiseen. Paavali painottaa tätä erikoisesti. Puhuessaan niistä, jotka lankesivat hyljätessään Jeesuksen, ulotti hän heihinkin Jumalan armon, sanoessaan, ”Ja niin kaikki Israel on pelastuva, niinkuin kirjoitettu on: Siionista on tuleva pelastaja (Kristus ja hänen seurakuntansa), hän poistaa jumalattoman menon Jaakobista. Ja tämä on oleva minun liittoni heidän kanssaan, kun minä otan pois heidän syntinsä.” — Room. 11:26,27

”Liitto”, josta Paavali tässä puhuu, on se ”Uusi liitto”, joka on luvattu Jeremian 31:31-34, liitto, joka tulee tehtäväksi Israelin huoneen ja Juudan huoneen kanssa. Niille israelilaisille, jotka Jeesuksen hylkäsivät, se merkitsee, että tullakseen pelastetuiksi tämän liiton ehtojen mukaisesti heidät on herätettävä kuolleista. Ja tämä on todella juuri sitä, mitä Paavali tässä selittääkin, sillä luemme, ”Mitä heidän armoihin-ottamisensa on muuta kuin elämä kuolleista?” — Room. 11:15

Paavalilla oli hyvä valtuus tähän esitykseen. Lähellä tehtävänsä päättymistä Jeesus puhui niille juutalaisille, jotka hänet hylkäsivät ja erikoisesti vainoojilleen, sanoen, ”Jerusalem, Jerusalem, sinä, joka tapat profeetat ja kivität ne, jotka ovat sinun tykösi lähetetyt, kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota sinun lapsesi, niinkuin kana kokoaa poikansa siipiensä alle! Mutta te ette ole tahtoneet. Katso, teidän huoneenne on jäävä hyljätynsi. Sillä minä sanon teille: Tästedes te ette näe minua, ennenkuin sanotte: Siunattu olkoon Hän, joka tulee Herran nimeen.” (Matt. 23:37-39) Tällä yhdellä tyhjentävällä lauseella Jeesus puhui juutalaisten pahuudesta läpi koko juutalaiskauden ajan sisällyttäen siihen ne, jotka hylkäsivät hänet, ja sanoi, että tulevaisuudessa he saisivat nähdä hänet, omaksua hänet ja sanoa: ”Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen!” Mitään mahdollisuutta tämän ennustuksen täyttymiselle ei ole ilman niiden kovasydämisten Israelilaisten ylösnousemusta, joille Mestari tässä puhui.

On totta, että Jeesus sanoi aikansa Israelilaisille, ”Teidän huoneenne on jäävä hyljätynsi.” Mutta tämä oli viittaus siihen, ettei heillä enää tämän jälkeen ollut mahdollisuutta esiintyä kuninkaallisena kansana eli valtakuntana. Se ei tarkoita, ettei heillä yksilöinä olisi tilaisuutta vastaanottaa Kristuksen valtakunnan siunauksia. ”Jumalan valtakunta”

otettiin heiltä pois ja annettiin ”kansalle, joka tekee sen hedelmiä” (Matt. 21:43), mutta tilaisuutta saada elämä Kristuksessa, heiltä ei ole otettu pois.

Kirjanoppineet ja farisealaiset olivat Israelin uskonnollisia johtajia, ja sellaisina he olivat ”istuneet Mooseksen istuimella.” He olivat nyt kuitenkin menettämässä tämän kunniakkaan asemansa, ja sen johdosta Jeesus huutaakin heidän ylitseen ”voi” huutonsa. Hän sanoo heitä ”kyykäärmeiden sikiöiksi”, ja kysyi, ”kuinka te pääsisitte helvetin (gehennan) tuomiota pakoon?” (Matt. 23:33) Ilmeisesti heidän tietoinen vastustuksensa Jeesusta ja Hänen sanaansa kohtaan vaikutti paaduttavasti heidän sydämiinsä, mikä tulevana tuomiopäivänä on oleva heille paljon painavampana syynä kuin niillä kansoilla, jotka eivät ole saaneet sellaista suosionmäärää osakseen. Jeesus ei kuitenkaan sanonut mitään sellaista, ettei heillä olisi toivoa päästä pakoon Gehennan tuomiota. Hänen kysymyksensä sivusi vain niitä vaikeuksia, joita he tässä mielessä kokosivat itselleen, vaikeuksia, joista he selviäisivät vain itsensä nöyryyttämällä ja yhtymällä koko muun ihmiskunnan kanssa koko sydäimestään ilolla ja riemulla tervehtimään: ”Siunattu olkoon Hän, joka tulee Herran nimessä”!

”Koko Israel on pelastuva.” (Room. 11:26) Ja kuten Paavali edelleen selittää, tämä liittyy Jumalan lupaukseen ottaa pois heidän syntinsä ja tehdä liitto heidän kanssaan. (Room. 11:26,27; Jer. 31:31-34) ”Pelastaja”, joka ottaa pois heidän syntinsä ja pelastaa Israelin, tulee Siionista — Kristus ja seurakunta taivaallisessa kirkkaudessa. Silloin pääsee Israel jälleen jumalalliseen suosioon — niin kuolleet kuin elossa oleva sukupolvi, samoin kuin ne kirjanoppineet ja fariseukset, jotka osallistuivat Jeesuksen ristiinnaulitsemiseen.

Juutalaisten enemmistö Jeesuksen päivinä kieltäytyi uskomasta häneen. Muutamit harvat uskoivat osittain, mutta Paavali sanookin, että ”Jumala on sulkenut kaikki epäuskon alle, että hän kaikkia armahtaisi.” (Room. 11:32) ”Oi sitä Jumalan rikkauden ja viisauden ja tiedon syvyyttä! Kuinka tutkimattomat ovat hänen tuomionsa ja käsittämättömät hänen tiensä!” (Room. 11:33) Syy siihen, että Jumala tahtoo ulottaa armonsa epäuskoihin Israelilaisiin, on se, että hänen tahtoessaan ottaa heidät takaisin suosionsa, siitä seuraa, kuten Paavali sanoo, ”elämä kuolleista.”

Esittäessään tämän suuren totuuden Israelin palaamisesta suosioon Paavali painotti ainoastaan niiden Jumalan lupauksen todenperäisyydestä, joista on kerrottu Vanhassa Testamentissa. Hesekieliin 37:1-14 on esitetty hyvin huomattava ennustus Israelin ennalleenasettamisesta, ennustus, jossa ”koko Israelin huonetta” kuvataan kuivien luiden laaksone. Ikäänkuin ne sanoisivat meille, ”Meidän luumme ovat kuivettuneet, toivomme on mennyttä, me olemme hukassa.” (engl. Raamattu; ”Olemme karsitut pois osastamme”) Tämä on ollut totisinta totta Israelista kautta vuosisatojen.

Mutta ennustuksessa osoitetaan, että tämä tilanne muuttuu, että heidät lopulta asetetaan heidän omaan maahansa. (Katso Jer. 31:8-12; Aam. 9:14,15; Jer. 30:3-7; 16:14-16; Hes. 20:33-37) Viimeksi mainittu ennustus osoittaa, että tämä uudelleen kokoaminen tulee tapahtumaan ahdistusten ja tuskan aikoina. Herra julistaa, ”Ja minä vien teidät pois kansojen seasta ja kokoan teidät maista, joihin olitte hajotetut, väkevällä kädellä, ojennetulla käsivarrella ja vuodatetulla vihalla... Minä panen teidät kulkemaan sauvan alitse ja saatan teitä liiton siteeseen.”

Tämä osoittaa sen, että Israelilaiset kootaan jälleen Palestiinaan ennen kuin heidät hyväksytään Uuteen Liittoon. Eräässä toisessa profetiassa Herra sanoo, ”Ja minä otan teidät pois pakanakansoista ja kokoan teidät kaikista maista ja tuon teidät omaan maahanne. Ja minä vihmon teidän päällenne puhdasta vettä, niin että te puhdistutte; kaikista saastaisuuksistanne ja kaikista kivijumalistanne minä teidät puhdistan.” (Hes. 36:24,25) Tämä osoittaa myös, että heidät kootaan maahansa epäuskoisina.

Israelin takaisin kerääminen tulee tapahtumaan ”päiväin lopulla”, niihin aikoihin, jolloin kansoja kootaan suureen Harmagedonin taisteluun. (Joel 3:1,2) Me olemme saaneet olla todistajia tämän profetian täyttymiselle. Se tosiseikka, etteivät juutalaiset itse vielä käsittä heitä koskevien tapahtumien merkitystä, ei merkitse sitä, etteikö Herran käsi ohjaisi heidän uudelleen asuttamistaan maahansa. Joka tapauksessa se on vasta ensimmäinen vaihe heidän ennalleenasettamisessaan. Heidän ”kuivat luunsa” ovat kokoontumassa yhteen, mutta vasta kun niihin on tullut lihaa ja kun Herra on pannut henkensä heidän sydämiinsä, vasta sitten Israel kääntyy Herran puoleen. Ennustuksessa sanotaan, ”Ja siitä te tulette tietämään, että minä olen Herra, kun minä avaan teidän hautanne ja nostan teidät, minun kansani, ylös haudoistanne. Ja minä annan teihin henkeni,

niin että te tulette eläväiksi, ja sijoitan teidät omaan maahanne. Ja te tulette tietämään, että minä olen Herra: minä olen puhunut, ja minä sen teen, sanoo Herra.” — Hes. 37:13,14

Tämä profetia viittaa Israelin kansalliseen ylösnousemukseen ja samalla myös heidän yksilölliseen asettamiseensa Luvattuun Maahan, ja tähän lupaukseen sisältyvät kaikki nekin, jotka haudoissa ovat. Kuinka oikeassa Paavali olikaan, kun hän kirjoitti: ”Mitä heidän armoihinottamisensa on muuta kuin elämä kuolleista!” Kuinka totuudellinen on myös hänen sanontansa, että ”koko Israel on pelastuva” ja että ”Jumala on sulkenut kaikki epäuskon alle, että Hän kaikkia armahtaisi.”

Tämä on myös täydessä sopusoinnussa Jeesuksen vakuutuksen kanssa ulkokullatuille kirjanoppineille ja fariseuksille, että joskin Israelin ”huone” jätettäisiin autioksi, siitä huolimatta tulisivat he myöhemmin näkemään hänet ja sanomaan: ”Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimessä.” Mutta vasta kun Herra on herättänyt heidät kuoleman unesta, he voivat tuntea, että Jeesus on Messias ja tunnustaen Hänen tuomansa siunaukset he arvostavat ja palvelevat häntä sekä Jehovaa, joka hänet lähetti.

Kaikki kansanjoukot siunattu

Ihmiskunnan rauhattomia, tyytymättömiä massoja verrataan Raamatussa ”mereen.” (Luuk. 21:25; Jes. 57:20) Näistä sanotaan myös: ”Silloin sinä saat sen nähdä, ja sinä loistat ilosta, sinun sydämesi sykkii ja avartuu, kun meren aarteet kääntyvät sinun tykösi, kansojen rikkaudet tulevat tykösi.” (Jes. 60:5) Lue tähän asiaan liittyen koko 60. luku.

Nämä ”meren aarteet” eli ihmiset eivät ole vielä ”kääntyneet” Herran puoleen, eikä ”kansojen rikkaudet” tulleet hänen tykönsä. ”Simeon on kertonut, kuinka Jumala ensi kerran katsoi pakanoiden puoleen ottaakseen heistä kansan omalle nimellensä”, mutta tämän enempää Herra ei ole vielä suorittanut. (Apt. 15:14) Miljoonat ”pakanoista” ovat saaneet todistuksen evankeliumista, mutta he eivät ole ”kääntyneet.” Kuitenkin, kuten Jakob selittää, kun ”jällelle jääneet ihmiset etsivät Herraa, jopa kaikki pakanatkin, jotka ovat nimitetyt minun nimelläni, sanoo Herra, joka tämän tekee”, silloin tulee myös pakanain voima. (Apt. 15:16-18) Tämän ei olisi

mahdollista täyttyä, ellei näitä uskoa vailla olevia joukkoja herätettäisi kuolleista.

Kristus kuoli kaikkien puolesta

Jehovan rakkaus synnin kirouksen alaista ja kuolevaa sukua kohtaan on tullut ilmeiseksi Hänen lahjoittaessaan Poikansa tulemaan ihmisen Vapahtajaksi. ”Sillä niin on Jumala rakastanut maailmaa, että hän antoi ainokaisen (ainosyntyisen) Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.” (Joh. 3:16) Tämä teksti rajoittaa iankaikkisen elämän saamisen vain niille, jotka ”uskovat.” Mutta, kuten Paavali kysyy, ”Kuinka he voivat uskoa siihen, josta eivät ole kuulleet?” (Room. 10:14) Ja sama apostoli selittää, että ”tämän maailman jumala” on niin sokaissut uskottomien silmät, ”ettei heille loista valkeus, joka lähtee Kristuksen kirkkauden evankeliumista, hänen, joka on Jumalan kuva.” (2 Kor. 4:4) Tämä osoittaa, että niin kauan kuin Saatana hallitsee tätä ”nykyistä pahaa maailmaa”, niilläkään, jotka saavat kuulla evankeliumin puutteellisesti esitettynä, ei ole selvää tilaisuutta uskomiseen.

Yksi raamatullisia sanoja, joita on käytetty kuvaamaan Kristuksen pelastavaa työtä, on ”lunastus”, ja Paavali selittää, että tieto lunastuksesta tulee aikanaan todistetuksi kaikille. Timoteukselle hän kirjoitti, ”Se on hyvää ja otollista Jumalalle, meidän vapahtajallemme, joka tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden. Sillä yksi on Jumala, yksi myös välimies Jumalan ja ihmisten välillä, ihminen Kristus Jeesus, joka antoi itsensä lunnaiksi kaikkien edestä, josta todistus oli annettava aikansa (kreikk. tekstin mukaan; josta oli todistettava oikeina aikoinaan).” — 1 Tim. 2:3-6

Esitetyn tekstin jälkiosa on hyvin selventävä. Paavali sanoo siinä Jumalan tahdon olevan, että kaikki ensin ”pelastetaan” eli lunastetaan ja sen jälkeen tulevat ”tuntemaan totuuden.” Sikäli kun iankaikkinen pelastus on kyseessä, sen täytyy pohjautua tietoon ”lunnaista kaikkien edestä” sekä uskoon ja tottelevaisuuteen sopusoinnussa tämän tiedon kanssa. Mitä sitten Paavali tarkoittaa ajatuksella olla ”pelastettu” ennen totuuden tuntemista? Ilmeisesti tämä on viittaus siihen tosiasiaan, että saadakseen tällaisen suotuisan tilaisuuden tulla tuntemaan nämä ”lunnaat kaikkien

edestä” koko epäuskoisen maailman täytyy tulla pelastetuksi eli herätetyksi kuoleman unesta.

Sen jälkeen kun ihmiset on herätetty kuolleista, kuten Paavali osoittaa, tämä ihana totuus lunnaista ja tavasta, joka osoittaa Jumalan rakkauden, tullaan todistamaan heille ”oikeina aikoinaan.” Silloin on se ”oikea aika”, jolloin ”meren aarteet” kääntyvät Herran puoleen. Saatana, tuo suuri pettäjä, on silloin sidottu (Ilm. 20:2,3), ja Herran tunto peittää koko maan. Siellä on tie tehty niin tasaiseksi, niin suoraksi, että ”joka sitä tietä kulkee, ei eksy — eivät hullutkaan.” — Jesaja 35:8

Sana ”lunnaat” tarkoittaa vastaavaa hintaa, vastinetta. Tehdessään syntiä Aadam oli täydellinen ihminen, ”Jumalan poika.” (Luuk. 3:38) Jumalan vanhurskas laki, joka vaatii ”silmän silmästä”, ”hampaan hampaasta”, ”elämän elämästä”, merkitsi sitä, että jos Aadam tahdottiin pelastaa, toisen yhtä täydellisen ihmisen tuli ottaa hänen paikkansa kuolemassa. (2 Moos. 21:23,24; 5 Moos. 19:21) Juuri tätä tarkoitusta varten Jeesus tuli lihaan — täydelliseksi inhimilliseksi olennoiksi, joka oli ”pyhä, viaton, tahraton, syntisistä erotettu.” — Gal. 4:4; Hebr. 7:26

On väitetty, ettei Kristuksen veri pelastanut Aadamia, koska hän oli tahallinen synnintekijä. Totuus kuitenkin on, että jos hän ei olisi tehnyt syntiä tahallisesti, Jumala olisi voinut antaa hänelle sellaisen synnin anteeksi ilman lunnaita. Koska Jumala rakasti Aadamia huolimatta hänen tahallisesta synnistään, Hän antoi Adamille toisen tilaisuuden elämään; ja siksi Isä lähetti Jeesuksen lunnaiksi hänen edestään. Puhuessaan niille, jotka jo uskoivat Jeesukseen ja olivat ottaneet vastaan lunastuksen, Paavali sanoo, ”Jos me tahallamme teemme syntiä, päästyämme totuuden tuntoon, niin ei ole enää uhria meidän syntiemme edestä.” (Hebr. 10:26) Tästä näemme selvästi, että jos olisi toinen uhri syntien puolesta, tahallinen synti niiden puolelta, jotka ovat tulleet totuuden tuntemaan, voitaisiin silloin vielä sovittaa, ja he voisivat halutessaan palata Jumalan suosioon. Koska ei ole enää olemassa toista uhria syntien edestä, nykyisten tahallisten syntien sovitus ei ole enää koskaan mahdollista. Jeesus sovitti Aadamin tahallisen synnin, joten Aadam herätetään kuoleman unesta ja hänelle annetaan toinen tilaisuus elää iankaikkisesti.

Adamin jälkeläiset perivät hänen syntinsä sekä kuolemantuomion, joka tuli hänen päälleen tottelemattomuuden tähden. (Room. 5:12) Siten, kun

Jeesus lunasti Aadamin kuolemasta, se merkitsee samalla, että hän lunasti myös Aadamin jälkeläiset, jotka olivat hänen kauttaan menettäneet elämänsä. Paavali selittää tämän sanoen, ”Jos yhden ihmisen lankeemuksen tähden kuolema on hallinnut yhden kautta, niin paljoa enemmän ne, jotka saavat armon ja vanhurskauden lahjan runsauden, tulevat elämässä hallitsemaan yhden, Jeesuksen Kristuksen, kautta. Niinpä siis, samoin kuin yhden ihmisen lankeemus on koitunut kaikille ihmisille kadotukseksi, niin on myös yhden ihmisen vanhurskauden teko koituu kaikille ihmisille (Aadam mukaanluettuna) elämän vanhurskauttamiseksi.” — Room. 5:17-19

Jeesus sanoi, että hän tuli antamaan henkensä (kreikk. psykhe; sielu) lunnaiksi ”monien edestä.” (Matt. 20:28) Sana ”monien”, joka kreikan kielessä on ”polus”, merkitsee epämääräistä, rajatonta lukua. Samaa sanaa käytti Jeesus sanoessaan opetuslapsilleen, ”Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän.” Tämän ”polus” sanan käyttö osoittaa selvästi, että se viittaa suureen lukuun, ja mitä parempaa sanaa olisi Jeesus voinut käyttää puhuessaan niistä lukemattomista miljoonista, joita hän oli tullut lunastamaan kalliilla verellään?

Apostoli Paavali painottaa tämän luvun suuruutta sanoessaan, että Jeesus antoi itsensä lunnaiksi ”kaikkien edestä” — koko ihmiskunnan puolesta. Tämä ei luonnollisestikaan tarkoita, että koko ihmiskuku tulisi iankaikkisesti pelastetuksi lunastuksen seurauksena, vaan ehtona on, että jokainen yksityinen ottaa vastaan tämän Jehovan armon järjestelyn saadakseen siitä osakseen tuon iankaikkisen edun. Mutta tämä järjestely on tehty jokaisen eteen; ja sen tähden ei yksikään jää kuolemaan Aadamin synnin takia, sillä kaikki ovat siitä lunastetut.

Tilaisuus kuoleman jälkeen

Kuten olemme nähneet, Jumalan tahto on, että kaikki tulevat vapahdetuiksi aadamlaisesta kuolemasta ja saavat totuudellisen tiedon Hänen rakkaudellisista toimenpiteistään, lunnaitten varaamisesta kaikille — niillekin, jotka eivät sitä tietoa ole tänä aikana saaneet. Jeesus itse antaa meille lisäopetusta tästä asiasta sanoen, ”Minä olen tullut valkeudeksi maailmaan, ettei yksikään, joka minuun uskoo, jäisi pimeyteen. Ja jos joku kuulee minun sanani, eikä niitä noudata, niin en minä häntä tuomitse; sillä

en minä ole tullut maailmaa tuomitsemaan, vaan pelastamaan maailman. Joka katsoo minut ylen, eikä ota vastaan minun sanojani, hänellä on tuomitsijansa: se sana, jonka minä olen puhunut, se on tuomitseva hänet viimeisenä päivänä.” — Joh. 12:46-48

Tästä ilmenee selvästi, ettei Jeesus rajoittanut tilaisuutta totuuden vastaanottamiseen tähän lyhyeen elämämme hetkeen tässä ajassa. Elleivät he usko minua, hän sanoi, en minä heitä tuomitse. Jeesus on meidän esimerkkimme, ja koska hän ei tuominnut niitä, jotka eivät uskoneet hänen todistustaan, ei meidänkään pitäisi sitä tehdä. Pyrkikäämme sen sijaan saavuttamaan hänen asenteensa niitä kohtaan, jotka eivät ota vastaan julistustamme jättäen heidän tuomitsemisensa kokonaan Herralle.

Jeesus sanoo, että hänen opetuksensa totuus, hänen ”sanansa”, tulee tuomitsemaan epäuskoiset ”viimeisenä päivänä.” Kun Jeesus sanoi Martalle, ”Sinun veljesi on nouseva ylös”, hän vastasi, ”Minä tiedän hänen nousevan ylösnousemuksessa, viimeisenä päivänä.” ”Viimeinen päivä” on siten ylösnousemuspäivä, ja meillä on Jeesuksen omat sanat vakuutena siitä, että epäuskoiset silloin tuomitaan, mikä on mahdollista vain, jos heidät herätetään silloin kuolemasta. — Joh. 11:23,24

Tämän on Jeesus vakuuttanut valaisevassa sanomassaan. ”Totisesti minä sanon teille: joka kuulee minun sanani ja uskoo häneen, joka on minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä, eikä hän joudu tuomittavaksi, vaan on siirtynyt kuolemasta elämään.” ”Älkää ihmetelkö tätä, sillä hetki tulee, jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin, ne, jotka ovat hyvää tehneet, elämän ylösnousemukseen, mutta ne, jotka ovat paha tehneet, tuomion ylösnousemukseen.” — Joh. 5:24-29

Jeesus sanoi, että ne, jotka uskovat, siirtyvät kuolemasta elämään, eivätkä joudu tuomioon. Uskomme kaikkien myöntävän, että tämä siirtyminen kuolemasta elämään perustuu nyt uskon pohjalle ja että se elämä, jonka olemme saaneet uskon kautta, muuttuu todellisuudeksi vasta ylösnousemuksessa. Tällä tavalla ne, joka nyt uskovat, pääsevät elämän ylösnousemukseen. Nämä ovat niitä, jotka ovat ”hyvää tehneet”, ovat tehneet Jumalan hyviä töitä. Jeesus sanoi, ”Se on Jumalan teko, että te uskotte häneen, jonka Jumala on lähettänyt.” (Joh. 6:29) Ne, jotka eivät usko, eivät voi tehdä tekoja, jotka ovat hyviä Jumalan silmissä, vaan ainoastaan pahoja tekoja.

Jeesus sanoi, että ne, jotka uskovat, eivät joudu tuomioon, joka tarkoittaa sitä, että ne, jotka eivät usko, joutuvat tuomioon, ja tämä tulee tapahtumaan sen jälkeen, kun he ovat tulleet esiin haudoistaan; sillä, niinkuin hän selvästi sanoo, he nousevat "tuomion ylösnousemukseen." (Joh. 5:29) Tästä näemme, että ne, jotka uskovat, herätetään kuolemasta ja he saavat siirtyä heti iankaikkiseen elämään ilman tarvetta uuteen koetukseen eli tuomioon. Mutta kuolemasta herättäminen ei rajoitu ainoastaan näihin; sillä myös ne, jotka eivät uskoneet, "tulevat esiin" saadakseen tuomionsa eli koetusaikansa.

Raamatun "Uuden maailman" käännöksen mukaan on tämä kohta (Joh. 5:28) käännetty seuraavasti: "Kaikki muistohaudoissa olevat kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin." Kun tämän käännöksen mukaan ainoastaan ne, jotka ovat "muistohaudoissa", tulevat esiin kuolleista, antaako tämä ajatus aiheita tehdä sellainen johtopäätös, että ylösnousemus rajoittuisi vaan Jumalan ystäviin, niihin, jotka ovat säilytetyt hänen muistissaan? Kreikkalainen sana, joka on käännetty tässä "muistohaudoiksi", on "mnemeion", joka yksinkertaisesti tarkoittaa muistomerkkiä. Muinaisajan ihmiset käyttivät niitä osoittamaan hautaamispaikkojansa. Ihmiset haudattiin tällaisiin paikkoihin, koska heidän sukulaisensa ja ystävänsä halusivat muistaa heitä. Vielä tänä päivänä me pystytämme hautakiviä samasta syystä. Hautoja ja hautakiviä ei ole suunniteltu auttamaan Jumalaa muistamaan kuolleitamme.

Sana "mnemeion" on käännetty Uuden maailman käännöksessä "muistohaudaksi" mm. seuraavissa paikoissa: Matt. 27:52,53,60; Mark. 5:2,3; Luuk. 11:44,47,48; Joh. 11:17,31,38. Näissä kohdissa ei kirjoittaja voi tarkoittaa Jumalan muistoa. Nämä paikat puhuvat täysin selvästi ihmisten tekemistä haudoista, kallioluolista.

Kuitenkaan, vaikka tämä olisikin totta, meidän ei tarvitse päätellä, että se rajoittaisi Jumalan armoa sellaisena, kuin se tulee aikanaan ilmaistavaksi jumalattomia kuolleita kohtaan, kun heidät herätetään kuoleman unesta, että heillä olisi selvä tilaisuus tavoitella elämää, jonka Isä on heille varannut Jeesuksessa Kristuksessa. Jo aikaisemmin panimme merkille, että Jehova muistaa myös jumalattomat kuolleet ja että Hän herättää heidät omana aikanaan. Vakuutena siitä, että Jumala muistaa heidät, on se tosiasia, että hän on luvannut asettaa heidät ennalleen elämään. Hän ei olisi voinut antaa lupauksia sellaisille, jotka hän jo olisi pyyhkinyt pois

muististaan; ja niinkuin olemme nähneet, hän on antanut lupaukset ylösnousemuksesta egyptiläisille, assyrialaisille, mooabilaisille, ammonilaisille, eelamilaisille, sodomalaisille sekä israelilaisille, jotka ristiinnaulitsivat Jeesuksen, ja kirjanoppineille ja farisealaisille, jotka vainosivat Jeesusta.

Jehovan lupaukset ja profetiat vakuuttavat meille, että kuoleman vankeina kaikki nämä, samoin kuin ihmiskunnan suuret massat, joista kuvaannollisesti puhutaan ”merenä”, tulevat kaikki vapautettavaksi vankeudesta. Jumala tietää, että kautta koko hallituskautensa ajan Saatana, pimeyden ruhtinas, on sokaissut niiden mielet, jotka eivät ole uskoneet, mutta Hän on varannut heille tilaisuuden uskomiseen silloin, kun Saatana on sidottu, ja tieto Hänen rakkaudesta ja kunniastaan täyttää koko maan. Tämä tulee olemaan se ”oikea aika” ja ensimmäinen kerta, kun totinen tieto ”lunnaista kaikkien edestä” julistetaan ihmissuvun lukemattomille miljoonille.

Tuomio

Nämä miljoonat, jotka ovat kuolleista herätetyt ja valistetut Jumalan tahdon suhteen, joutuvat tämän jälkeen henkilökohtaiseen elämän koetukseen. Se on oleva heidän tuomioaikansa, kuten on osoitettu. (Joh. 5:29) Jesaja kertoo, ”Sillä kun sinun tuomiosi kohtaavat maata, oppivat maanpiirin asukkaat vanhurskautta.” (Jes. 26:9) Seuraavassa jakeessa Jesaja kuitenkin osoittaa, että vieläpä tässä ”oikeuden maassakin” elää tahallisia jumalattomia, jotka eivät niissäkään suotuisissa olosuhteissa ”opi vanhurskautta.”

Siitä huolimatta heidätkin tullaan herättämään, jotta he saisivat tilaisuutensa oppia vanhurskautta. Jae 11 osoittaa tämän: ”Herra, sinun kätesi on kohotettu, mutta he eivät sitä näe. He saakoot häpeäksensä nähdä sinun kiivautesi kansan puolesta; kuluttakoon heidät tuli, joka sinun vihollisesi kuluttaa!” Jumalan ”käsi” ei vielä ole ”kohotettu.” Vasta tuhatvuotiskautena ”Herra paljastaa pyhän käsivartensa kaikkien kansojen nähdessä, ja kaikki maan ääret saavat nähdä meidän Jumalamme autuuden.” (Jes. 52:10) Ja myös jumalattomat ovat siellä ”näkemässä.” Heidät herätetään kuolleista ja heille annetaan tilaisuus ”nähdä”, mutta sydämissään uppiniskaiset jatkavat Herran vastustamista ja tulevat lopulta

hävitettäväksi. Mutta se, ovatko he todella parantumattomia vai eivät, ratkaistaan vasta sitten, kun Herran ”käsi on kohotettu.”

Tuon tulevan tuomion aikakautena ”oikeuden maassa” kaikki vastustava vaikutus poistetaan. Jesaja osoittaa tämän sanoessaan, ”Herra, meidän Jumalamme, meitä ovat vallinneet muut herrat, et sinä; sinua yksin me ylistämme, sinun nimeäsi. Kuolleet eivät virkoa eloon, vainajat eivät nouse: niin sinä olet heille kostanut, tuhonnut heidät ja hävittänyt kaiken heidän muistonsa.” (Jes. 26:13,14) Tässä Jesaja puhuu israelilaisena, ja tämä kansa antautui aika ajoin palvelemaan vääriä jumalia ja jumalattaria, kuten Baalia, Molokia ja Astarotia. Kaikkien näiden ruhtinaana on Saatana. Tuomiopäivänä hänet sidotaan ja pakanoiden väärät jumalat hävitetään lopullisesti. Vieläpä heidän muistonsakin unohdetaan.

Totisesti se tulee olemaan ”oikeuden maa”; ja vaikka Jesaja huomauttaakin mahdollisuudesta, että näissäkin olosuhteissa olisi muutamia, jotka kieltäytyisivät ”näkemästä”, ja että Jumalan ja vanhurskauden uppiniskaisina vihollisina heidät tultaisiin hävittämään, meidän ei tarvitse olettaa, että näitä tällaisia tulisi olemaan suurtakaan joukkoa. Tämän voimme mielihyvin jättää armosta rikkaan Jumalamme tuomiovaltaan tietäen, että kun kuolleet ovat herätetyt ja he seisovat Hänen edessään ja kun ”kirjat” avataan, jotka paljastavat Hänen pyhän tahtonsa niille, jotka tässä elämässä ”istuivat pimeydessä”, jokaiseen yksilöön kiinnitetään kaikki rakkaudellinen huomio. Ja me voimme olettaa, että suuren enemmistön nimet on merkitty ”elämän kirjaan”, joka silloin heille avataan.

Heidät tuomitaan niiden tosiasioiden perusteella, jotka ovat tähän avattuun kirjaan merkityt, eikä suinkaan sen perusteella, mitä heille on tänä aikana hyvin epätäydellisesti koitettu todistella. Silloin on heillä tilaisuus saattaa ”tekonsa” sopusointuun Jumalan tahdon kanssa, sellaisena kuin se heille ilmaistaan ”kirjojen” avaamistilaisuudessa. (Ilm. 20:12-14) Vain ne, jotka eivät silloin halua mukautua Jumalan tahtoon ja joiden nimet eivät tule merkityiksi avattuihin ”elämän kirjoihin”, menevät toiseen kuolemaan. — jae 15

Uudestisyntyminen

Jeesus liittää tämän tulevan tuomiopäivätyön yhteen ”uudestisyntymisen” kanssa. (Matt. 19:28) Aadamista syntyi ihmissuku. Jeesus on uudestisyntyyttävä kaikki ne, jotka Aadamın tottelemattomuuden kautta perivät kuoleman. Jesaja kiinnittää huomiomme tähän hyvin kauniilla tavalla, kun hän selittää, että Jeesus ”saa nähdä jälkeläisiä” ja ”Herran tahto toteutuu hänen kauttaan.” (Jes. 53:10) Luonnolliselta kannalta katsoen Jeesuksella ei ollut ”jälkeläisiä”, siementä; mutta, kuten jakeessa 11 esitetään, ”Sielunsa vaivan tähden hän saa nähdä sen ja tulee ravituksi.” Hänen vaivansa kuolemassa ihmisen Lunastajana tuottaa totisesti ”siemenen”, ja tämä siemen on oleva uudesti syntynyt ihmissuku.

Jesaja julistaa Jeesuksesta, että ”Herran tahto toteutuu hänen kauttansa.” Tämä Jehovan tahto täytyy olla se rakkaudellinen tarkoitus, josta hän on yhä uudelleen maininnut sanassaan, se armotarikas suunnitelma, ”mistä Jumala on ikiajoista saakka puhunut pyhain profeettainsa suun kautta.” Hänen suunnitelmansa on ”siunata kaikki maan sukukunnat” antamalla heille tilaisuus omaksua ne Jumalan armon hankkimat lunnaat Jeesuksen Kristuksen kautta ja elää iankaikkisesti.

Apostoli Paavali painottaa edelleen sitä tosiasiaa, että Jeesuksen kautta ihmissuku tulee uudestisyntymään, kun hän viittaa häneen ”viimeisenä Aadamina.” Hän selittää, että ”sillä niinkuin kaikki kuolevat Adamissa, samoin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa.” ”Ensimmäinen Adam” synnytti sukunsa kuolevaan tilaan, mutta ”viimeinen Adam” ”uudestisyntyyttää” tämän suvun elämään. — 1 Kor. 15:22,45

Vahvistuksena tälle Jehovan aivoitukselle synnyttää ihmiskunta uudelleen on olemassa monia viittauksia hänen sanassaan, joissa viittauksissa Kristuksen seurakuntaa, yhdistyneenä häneen kirkkaudessa, sanotaan hänen ”morsiamekseen.” ”Karitsan häät ovat tulleet, ja hänen vaimonsa (morsiamensa) on valmistanut itsensä!” (Ilm. 19:7) Juuri tämä kirkastettu morsian, ikäänkuin ”viimeinen Eeva”, yhdessä Kristuksen kanssa lähettää kutsun elämään: ”Henki ja morsian sanovat: Tule!... ja joka tahtoo, ottakoon elämän vettä lahjaksi!” — Ilm. 22:17

Tämä kuvaannollinen viittaus Kristuksen seurakuntaan ja sen työhön ylösnousemuksessa on täydessä sopusoinnussa Paavalin selityksen kanssa, että tämä sama "morsian" muodostaa osan luvatusa Aabrahamin siemenestä, jonka kautta "kaikki sukukunnat maan päällä" tulevat siunatuiksi. (Gal. 3:8,16,27-29) Se on yhdenmukainen myös Jeesuksen Pietarille antaman lupauksen kanssa, "Tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, ja tuonelan portit eivät sitä voita." (Matt. 16:18) Nämä "tuonelan portit" avataan, jotta "Herran tahto", hänen luvatus siunauksensa kaikille maan sukukunnille, "toteutuisi" Kristuksen ja hänen kirkastetun "morsiamensa" kautta.

Jesajan 49:8,9:ssä on meillä toinen viittaus kaikkien vapauttamisesta kuoleman vallasta Jeesuksen ja hänen seurakuntansa välityksellä. Paavali mainitsee osan tästä ennustuksesta (2 Kor. 6:1,2) ja soveltaa sen seurakuntaan. Lupauksesta luemme: "Minä olen valmistanut sinut ja pannut sinut kansoille liitoksi, kohottamaan ennalleen maan, jakamaan hävitetyt perintöosat, sanomaan vangituille: 'käykää ulos!' ja pimeässä oleville: 'tulkaa esiin!'" Jumala teki liiton Aabrahamin kanssa ja vahvisti sen valallansa, että Hän siunaisi kaikki maan sukukunnat, ja tässä ennustuksessa Hän vakuuttaa meille, että Hänen "tahtonsa" täytetään Kristuksen ja hänen seurakuntansa kautta, että kaikki kuoleman vankilassa olevat kutsutaan esiin, Hänen lupaustensa täyttymykseksi.

Jesajassa (65:17-25) meillä on myös ihmeellinen lupaus Kristuksen valtakunnasta ja niistä siunauksista, jotka tulevat vuotamaan ihmisille. Tässä lupauksessa Kristus ja hänen "morsiamensa" ovat mainitut "Herran siunattuina", jonka "siemen" — uudestisyntyetty ihmiskunta — "rakentavat taloja ja asuvat niissä, he istuttavat viinitarhoja ja syövät niiden hedelmät... Sillä he ovat Herran siunattujen siemen, ja heidän vesansa ovat heidän työnsä."

Maata ei suinkaan täytetä jonkin ryhmän jälkeläisillä, jotka ovat ihmeellisellä tavalla pysyneet hengissä Harmagedonin yli. Sen sijaan, niinkuin Jesaja meille vakuuttaa, Kristus saa "nähdä jälkeläisiä... sielunsa vaivan tähden hän saa nähdä sen ja tulee ravituksi", sillä "Herran tahto toteutuu hänen kauttansa." Varmasti hän, joka itki synnin kiroaman ja kuolevan maailman kärsimyksiä ja sanoi Jerusalemlle, "Kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota sinun lapsesi, niinkuin kana kokoaa poikansa siipiensä alle", ei koskaan voisi tulla "ravituksi", jos hän näkisi kuusi

miljardia ihmistä, joiden puolesta hän kuoli, menevän alas iankaikkiseen kuolemaan! Voisiko hän olla "ravittu" nähdessään niiden lukemattomien miljoonien vaipuvan samaan kohtaloon, jotka menneiden vuosituhansien aikana ovat kuoleman vankilaan astuneet! Jos asia näin olisi, kuinka väärä olisikaan silloin lupaus, että "Herran tahto toteutuu hänen kauttansa!"

Kaiken ennalleen asettaminen

Raamatussa on käytetty erästä sanaa, joka myös antaa ajatuksen kuolleiden herättämisestä eloon, ja se on "ennalleenasetus." Suomalaisessa käännöksessä puhutaan "kohdalleen asettamisesta." Uuden maailman käännös puhuu siitä, "kaiken sen ennallistamisen aikoihin saakka, mistä Jumala on puhunut vanhan ajan pyhien profeettojensa suulla." (Apt. 3:21) Kuinka laajakantoinen ja selvä ajatus onkaan pyhain profeettain kautta julistettu kaiken ennalleenasettaminen, josta pääsevät osallisiksi, kuten olemme nähneet, edomilaiset, eelamilaiset, israelilaiset ja monet muut kansat — "kaikki." Pietari mainitsee yhden todistusperäisen raamatunkohdan todistuksena siitä, mitä profeetat ovat kirjoittaneet "ennalleenasettamisesta", ja se on Aabrahamille annettu lupaus, että hänen siemenensä kautta kaikki sukukunnat maanpäällä tulevat siunatuiksi.

Toisena todistuksena Pietari viittaa Mooseksen ennustukseen, joka koskee "Profeettaa", jonka Herra on herättävä hänen päiviensä kansalle, heidän veljiensä myöhempien sukupolvien keskuudesta, sanoen, että heillä on silloin tilaisuus kuulla tuota Profeettaa. (5 Moos. 18:18,19) Jotta tämä lupaus voisi täyttyä, niiden israelilaisten, jotka elivät Mooseksen aikana ja joille lupaus ensiksi annettiin, oli ensin noustava kuolleista. Juuri tästä syystä Pietari näihin raamatunkohtiin viittaakin. Hän osoittaa, että ne tulisivat täyttymään Kristuksen kautta hänen toisessa läsnäolossaan, ja siksi niiden täytyminen vaatii heidän ylösnousemista kuolleista.

Pietarin saarnaa kuunteleva kansa käsitti sen juuri siten kuin hän toivoikin. Papit, pyhäkön vartiosto-päällikkö ja saddukeukset astuivat heidän eteensä "närkästyneinä siitä, että he opettivat kansaa ja julistivat Jeesuksessa ylösnousemusta kuolleista." (Apt. 4:1,2) "Uuden maailman" käännös rajoittaa kyseisen paikan merkityksen osoittamalla, että apostolit opettivat kuolleiden ylösnousemusta ainoastaan "Jeesuksen tapauksessa." Mutta tämä ei ole sitä, mitä Pietari sanoi.

Kaikki profeetat olivat ennustaneet ylösnousemusta kuolleista, ”sekä vanhurskaiden että vääräin.” Se, mikä pappeja tässä närkästytti, oli Pietarin selitys, että ”ylösnousemus”, josta profeetat olivat ennustaneet, oli tapahtuva Jeesuksen kautta. He eivät pitäneet Pietarin väitteestä, että Jeesus itse oli noussut kuolleista, ja vielä vähemmin he hyväksyivät hänen opetuksensa, että tämä ylösnoussut Jeesus tulisi takaisin ja täyttäisi Jumalan lupaukset kaikkien kuolleiden herättämisestä aikoina, ”jolloin kaikki jälleen kohdalleen (Kreikk. ennalleen) asetetaan.”

Sekä papit että temppelin johtajat tiesivät, että kaikki Jumalan pyhät profeetat olivat ennustaneet sellaisesta ennalleen asettamisen ajoista. Tämän tiedämme Paavalin sanoista Feelikselle, kun hän sanoi, ”Sen minä sinulle tunnustan, että minä sitä tietä vaeltaen, jota he lahkoksi kutsuvat, niin palvelen isieni Jumalaa, että minä uskon kaiken, mitä on kirjoitettuna laissa ja profeetoissa, ja pidän sen toivon Jumalaan, että on oleva ylösnousemus, jota nämä itsekkin odottavat, sekä vanhurskasten että vääräin.” — Apt. 24:14,15

Pietarin viittaus Mooseksen ennustukseen ”siitä Profeetasta” sekä siitä tosiasiasta, että ”jokainen, joka ei sitä profeettaa kuule, hävitetään kansasta”, on erittäin valaiseva. Se osoittaa, että ennalleenasettamisaikojen olosuhteet tulevat oleman hyvin erilaiset kuin mitä ne nyt on. Tänä aikana niin vanhurskas kuin väärä kuolevat. Tämä on osoitettu Jeremian vertauksessa, ”Isät söivät raakoja rypäleitä, lasten hampaat heltyivät.” — Jer. 31:29

Jeremia selittää, että ”niinä päivinä”, ”ennalleenasettamisaikoina”, näin ei enää ole. Hän vakuuttaa, että silloin ”jokaisen on kuoltava oman syntivelkansa tähden. Jokaiselta ihmiseltä, joka syö raakoja rypäleitä, heltyvät hänen omat hampaansa.” Kuinka hyvin Pietari selittääkään tämän, kun hän sanoo, ”Ja on tapahtuva, että jokainen, joka ei sitä profeettaa kuule, hävitetään kansasta.” — Apt. 3:23

Kyllä! Näin ”on tapahtuva!” Näin ei käynyt Pietarin päivinä, eikä näin ole vielä ”tapahtunut.” Tänä päivänä ihmiset vielä kuolevat Aadamin synnin tähden. Kuten Pietari selitti, silloin kun ennalleenasettamissiunaukset vuotavat maailmalle ja kun ainoastaan tahalliset synnintekijät kuolevat, kaikki se tapahtuu Kristuksen toisen läsnäolon aikana.

Samanaikaisesti kun uskomme, että meidän Herramme on palannut ja jakaa "ruokaa aikanaan" uskon huonekunnalle, samalla näemme, ettei "ennalleenasettamisaika" ole vielä alkanut. Paha toimii edelleen vapaasti, ja niillä, jotka Herraa palvelevat, on edelleen tilaisuus kärsiä ja kuolla hänen kanssaan. Heitä ei vielä varjella eikä pidetä elossa, niinkuin vanhurskaita varjellaan silloin, kun valtakunnan siunaukset todella vuotavat kansalle.

Silloin jokainen, joka kuolee, kuolee oman syntinsä takia. Silloin lapsia ei tuomita "toiseen kuolemaan" vanhempien uskottomuuden takia. Vain siinä mielessä, että kaikki kuolevat Aadamissa, kohdistuu kuolema vielä tänään jokaiseen ihmiseen, mutta kun Kristuksen Valtakunnan voima todella vallitsee maan päällä, silloin ei kukaan enää kuole, ellei hän syyllisty tahalliseen syntiin.

Totisesti Jumalan armo on laaja kuin meri! Kuinka rikas ja sielua tyydyttävä on Hänen sanansa todistus, joka tuo ilmi Hänen rakkautensa ja armonsa pituuden ja leveyden, korkeuden ja syvyyden. Kuinka ihmeellistä onkaan, että Hän on varannut elämän myös muille, eikä vain meille! Laajentakoon Hänen rakkautensa esimerkki meidänkin sydämiämme ja tehköön meidät enemmän Hänen kaltaisekseen.

Niin, tieto Jehovan armosta ja rakkaudesta johtaa meidät kunnioittamaan ja rakastamaan Häntä. Herra sanoi, "Heidän jumalanpelkonsa on vain opittuja ihmiskäskyjä." (Jes. 29:13) Meidän pitäisi iloita saadessamme julistaa Jumalan rakkautta, eikä pelkoa saisi koskaan käyttää painostamaan ihmisiä uskomaan Häneen ja Hänen rakastettuun Poikaansa. Herran kansa on tänään, samoin kuin menneisyydessäkin, kutsuttu tuomaan esiin Hänen ylistystään, ja kuinka voisimmekaan tehdä sitä paremmin, kuin julistamalla ihanaa rakkauden ja armon valtakunnan evankeliumia!

Vanhurskaus Valtakunnassa

Samalla kun Jumala on rakkaus, hän on myös vanhurskaus; tämä vanhurskaus vaatii jokaisen tahallisen synnintekijän rankaisemista kuolemalla. Olemme jo aikaisemmin kiinnittäneet huomiota Raamatun selvään todistukseen asian suhteen; mutta on erittäin tärkeää käsittää, että tämä Sanan todistus, sikäli kun on kysymyksessä ihmiskunta yleensä,

sovelletaan ”ennalleenasettamisen” aikaan, eikä nykyiseen aikaan. Monet Herran kansasta kautta koko aikakauden eivät ole tätä käsittäneet, ja ovat siten virheellisesti otaksuneet, että kaikki ne, jotka eivät ole ottaneet vastaan heidän julistustaan, joutuvat kadotukseen.

Tämä virheellinen näkemys ei suinkaan ole tullut äkkiä, vaan tämä erkaneminen oikeasta uskosta on tapahtunut asteittain. Jo apostolit kertoivat, että tämä tulisi tapahtumaan. Luopumus jatkui, kunnes seurakunta luvattomasti tarttui valtion ojennettuun käteen ja väitti, että näin Kristuksen valtakunta oli perustettu. Tämä muodosti pohjan monille eksytyksille, joihin kuului myös se epäraamatullinen opetus, että tilaisuus pelastumiseen on rajoitettu kokonaan tähän nykyiseen, lyhyeen elinaikaan.

Jos valtakunta olisi silloin perustettu, jokaisen valtakunnan työtä koskevan raamatunkohdan olisi pitänyt välttämättä täyttyä, mukaanluettuina ne kohdat, joissa osoitetaan, että ne, jotka ovat tottelemattomia valtakunnan lakeja kohtaan, tulevat ikuisesti hävitettäviksi. Tuohon aikaan ”hävittäminen” tarkoitti tietenkin ”kidutusta.”

Ajatus näytti järkevältä; mutta se pohjautui väärälle otaksumalle, sillä Kristuksen Valtakuntaa ei silloin vielä perustettu. Valtakunnan valtuutta ei ole silloin, eikä koskaan aikaisemmin, luovutettu langenneelle ja epätäydelliselle ihmiselle. Kuitenkin, samalla kun melkein kaikki tänään tunnustavat tämän kirkko-valtio järjestelmän pahuuden (joka järjestelmä on Kristuksen Valtakunnan surkea jäljennös), samalla kuitenkin useimmat niistä eksytyksistä, jotka saivat alkunsa tuona suuren luopumuksen aikana, ovat yhä edelleen pimentämässä miljoonien ihmisten ajatuksia, eikä vähiten niistä se väärä käsitys, jonka mukaan ihmisellä ei enää kuoleman jälkeen olisi mitään mahdollisuutta vastaanottaa Kristusta ja Hänen pelastustaan.

Tämän aikakauden lopulla tämä Valtakunnan ihana evankeliumi kuitenkin Herran johdattuksesta kirkastettiin uudelleen Mestarin nöyrille seuraajille. Se tuli jälleen selvästi ymmärretyksi, samalla tavalla kuin se oli ymmärretty alkuseurakunnassa, että Jumalan työ tänä evankeliumikautena on ”pienen lauman” valitseminen, jotka tulevat elämään ja hallitsemaan Kristuksen kanssa hänen Valtakunnassaan. Ja edelleen he näkivät, että Jumalan ihanat lupaukset Valtakunnan siunauksista maan kaikille sukukunnille tulevat

täyttymään vasta sitten, kun kaikki ne, jotka tulevat hallitsemaan Kristuksen kanssa hänen Valtakunnassaan, ovat täysilukuiset ja kirkastetut hänen kanssaan.

Tämä Jumalan rakkaudellisen suunnitelman uudelleen ymmärtäminen ei ilmaissut ainoastaan, että luvattujen ennalleenasetussiunausten oli odotettava täyttymistään Valtakunnan pystyttämiseen asti, vaan myös, että maailma ei sitä ennen joutuisi elämän koetukseen. Tämä tarkoittaa sitä, että kaikki ne lukuisat Raamatun kohdat, jotka koskevat Jumalan vanhurskaita tuomioita tahallisia synnintekijöitä kohtaan, eivät koske tätä aikaa, vaan Valtakunta-aikaa, tuota tulevaa ”tuomiopäivää.”

Mutta eivät kaikki, jotka kerran iloitsivat tämän totuuden kirkkaassa valossa, pysyneet siinä. Muutamille kehittyi jälleen se näkemys, että Valtakunta on jo perustettu, ei kirkko-valtio järjestelmän kautta, vaan heidän kauttaan. He väittävät olevansa Herran Valtakuntaluokka ja että Valtakunnan valtuutta harjoitetaan heidän kauttaan. Jos tämä olisi totta, siitä seuraisi se, että kaikki, jotka eivät ottaisi vastaan heidän sanomaansa ja liittyisi heidän työhönsä, joutuisivat ”toiseen kuolemaan.” Ajatus on oikea, mutta lähtökohta on väärä. Valtakunnan valtuus ja voima ei ole vielä käytössä maan päällä muuten kuin kansojen kukistamisessa.

Ei omin neuvoin selitettävissä

Kun väärä pohja on jo kerran pystytetty perustaksi, jolle rakennetaan, eksytyksen rakennusaineet sopivat paikalleen kuin itsestään tälle väärälle perustalle. Jos Valtakunnan valtuudet on säädetty jollekin määrätylle ryhmälle, silloin täytyy myös tämän ryhmän johtajien olla Jumalan ainoa totuuden kanava. Koska yksi Valtakunnan lupauksista on, että kansain ”huulet tehdään puhtaiksi” (Sef. 3:9), näiden johtajien täytyy olla se kanava, jonka kautta tämä lupaus täytetään.

Raamatun kohta, jota on käytetty tukemaan tätä ”kanava” oppia, on 2 Piet. 1:20,21: ”Yksikään Raamatun profetia ei ole kenenkään omin neuvoin selitettävissä.” Tämä on selitetty siten, ettei kaikilla ole oikeutta tulkita Raamattua, vaan ainoastaan niillä, jotka Jumala on siihen erikoisesti valtuuttanut, ja että hän puhuu ”kanavansa” kautta, eikä siunaa henkilökohtaista Raamatun tutkistelua.

”Ja sitä lujempi on meille nyt profeetallinen sana, ja te teette hyvin, jos otatte siitä vaarin, niinkuin pimeässä paikassa loistavasta lampusta, kunnes päivä valkenee ja kointähti koittaa sydämissänne. Ja tietäkää ennen kaikkea se, ettei yksikään Raamatun profetia ole kenenkään omin neuvoin selitettävissä, sillä ei koskaan ole mitään profetiaa tuotu esiin ihmisen tahdosta, vaan Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minkä saivat Jumalalta.” — 2 Piet. 1:19-21

Sana ”sillä” on tässä jakeessa hyvin tärkeä — ”ettei yksikään Raamatun profetia ole kenenkään omin neuvoin selitettävissä, sillä Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minkä saivat Jumalalta.” Apostoli korostaa tässä sitä, että Vanhan Testamentin profetiat, joista hän kehottaa kristityitä ottamaan vaarin, eivät olleet ihmisten selityksiä tulevista tapahtumista ja asioista, jotka olivat tulossa. Jos ne esittäisivät vain inhimillisiä näkökohtia tai tutkimuksia, niistä ei olisi niin tärkeää ottaa vaaria. Mutta koska profetiat on kirjoitettu Jumalan Pyhän Hengen henkeyttäminä, ne ovat tärkeitä jokaiselle, joka haluaa tulla Jumalan opettamaksi.

Ja koska nämä profetiat on annettu Pyhän Hengen kautta, ainoastaan Pyhän Hengen avulla niitä voidaan ymmärtää. Paavali muistuttaa meitä tästä ottaen huomioon kaikki Jumalan ajatukset, jotka koskevat Hänen rakkaudellisia tarkoituksiaan, kirjoittaessaan Korinton veljille, ”Samoin ei myös kukaan tiedä, mitä Jumalassa on, paitsi Jumalan henki. Mutta me emme ole saaneet maailman henkeä, vaan sen hengen, joka on Jumalasta, että tietäisimme, mitä Jumala on meille lahjoittanut.” — 1 Kor. 2:10-13

Näin apostoli tekee selväksi, että kaikki, jotka ovat saaneet Pyhän Hengen, kykenevät ymmärtämään Jumalan korkeita ajatuksia, jotka Hän on Henkensä kautta kirjoittanut sanaansa. Kaikilla Herran kansasta on etu auttaa toinen toistaan Raamatun tutkimisessa ja jokainen heistä on henkilökohtaisesti velvollinen ”tutkimaan kirjoituksia” ja pitämään kiinni vain siitä, minkä näkee olevan sopusoinnussa Pyhän Sanan kanssa. ”Pyri osoittautumaan Jumalalle semmoiseksi, joka koetukset kestää, työntekijäksi, joka ei työtään häpeä, joka oikein jakelee totuuden sanaa.” (2 Tim. 2:15) Näin kirjoitti Paavali Timoteukselle. Tässä määräyksessä esitettyä vastuunalaisuutta ei voida siirtää itseltään pois tai jättää toisiin käsiin.

Paavali puhuu totuuden sanan oikein jakelemisesta. Tekstin yhteydessä hän mainitsee, kuinka muutamat pyrkivät opettamaan, että kuolleista nouseminen oli jo tapahtunut. Raamattu opettaa suurella varmuudella, että kuolleiden ylösnousemus tulee tapahtumaan, mutta näillä Paavalin mainitsemilla oli eksyttävänä asenteena se, että he väittivät ylösnousemuksen jo tapahtuneen. He eivät olleet jakaneet totuuden sanaa oikein, joten he eivät selvästi käsittäneet Jumalan suunnitelmaa ja tarkoituksia.

Raamattu opettaa myös selvästi, että tulee aika, jolloin Jumala muuttaa "puhtaiksi kansain huulet." (Sef. 3:9) Tämä on yksi Raamatun kallisarvoisista Valtakunnan lupauksista, mutta se ei ole vielä täyttynyt. Tätä edeltävässä jakeessa luemme, "Sentähden odottakaa minua, sanoo Herra, odottakaa sitä päivää, jona minä nousen saaliille. Sillä minun tuomioni on, että kokoan pakanakansat, saatan kokoon valtakunnat vuodattaakseni heidän päällensä tuimuuteni, vihani kaiken hehkun; sillä minun kiivauteni tuli kuluttaa koko maan." Heti tämän jälkeen Herra sanoo, "Sillä silloin minä muutan puhtaiksi kansain huulet, niin että ne kaikki rukoilevat Herran nimeä, palvelevat häntä yksimielisesti."

On selvää, ettei kansojen huulia tehdä puhtaiksi, ennenkuin koko maa on kulutettu Jumalan kiivauden tullessa. On totta, että maan kansojen kokoaminen valmisteluna tämän pahan maailman kukistamiseksi on edistymässä, mutta kuvaannollinen maa ei ole vielä hävitetty. Saatana on edelleen "tämän maailman jumala." (2 Kor. 4:4) Hänen sokaiseva vaikutuksensa aiheuttaa edelleenkin kaikenlaista hämmentävää julistusta ja Jumalaa halventavaa opetusta sillä tuloksella, että kansat eivät vielä rukoile Herran nimeä, eivätkä palvele Häntä yksimielisesti.

Kun Morsian sanoo, "Tule"

John Wesley, suuressa sydämensä hyvydessään ja kykenemättömänä näkemään, että tuhatvuotiskausi on Jumalan suunnitelmassa se aika, jolloin täysi ja vapaa Jumalan armo tulee ulotettavaksi kaikelle kansalle, opetti, että tänä aikana "Henki ja morsian sanovat:" tule ottamaan elämän vettä lahjaksi. On ymmärrettävää, että hän siihen aikaan teki tuollaisen erehdyksen, mutta tekstin sisällön lähempi tutkimus osoittaa, että se on yksi niistä Valtakunnan sanomista, joka ei voi eikä tule täyttymään,

ennenkuin tämä aikajakso on päättynyt ja ennenkuin Kristuksen seurakunta on täydellinen ja on yhtynyt Herraansa hänen "morsiamenaan."

Elämän veden virta juoksee "kirkkaana kuin kristalli Jumalan ja Karitsan valtaistuimesta." "Molemmilla puolilla virtaa oli elämänpuu... ja puun lehdet ovat kansojen tervehtymiseksi." (Ilm. 22:1,2) Ovatko kansat nyt tervehtyneet? Varmasti eivät! Tämä on lupaus, jonka on mahdoton täyttyä, ennenkuin Harmagedonin taistelu on täydellisesti ohi, ennenkuin kansakunnat ja maan asukkaat on tyystin lannistettu. Juuri silloin he tarvitsevat ja saavat tervehtymistä.

Seuraava jae sanoo, "Eikä mitään kirousta ole enää oleva." (Ilm. 22:3) Onko synnin kiros ja kuolema otettu pois maan päältä? Varmasti ei! Ihmiskunta kärsii ja kuolee jatkuvasti, ja samanaikaisesti pimeys peittää maan ja synkeys kansat, vaikka profetia puhuu ajasta, jolloin elämän vettä on vapaasti saatavissa, ettei "yötä ole enää oleva." — Jae 5

Tässä näemme Jumalan suunnitelmassa kolme merkittävää tapahtumaa, joiden täyttymistä maailman on odotettava, ennenkuin tuo kutsu, "Tule.. Ottakaa lahjaksi elämän vettä", voidaan ulottaa kaikille. 1) Kansojen tervehtymisen täytyy alkaa elämän puun "lehtien" avulla, 2) täytyy olla varmat merkit siitä, että kuolemankiros on otettu pois, 3) "puhtaiden huulien", jotka Jumala on luvannut kansoille, on täytynyt tehokkaasti hajoittaa kaiken harhauskon ja pimeyden usvat, jotka nyt yhä edelleen sokaisevat kansojen mielet ja ehkäisevät heitä tuntemasta ja ymmärtämästä Raamatun suurta ja rakkaudellista Jehovaa.

Tämän ihmeellisen lupauksen tekstiyhteyden sisällöstä käy yhä paremmin selville, ettei sen täytyminen tällä hetkellä ole vielä mahdollista. Ilmestyskirjassa "vaimosta" puhutaan ensimmäisen kerran: "Karitsan häät ovat tulleet, ja hänen vaimonsa on itsensä valmistanut." (Ilm. 19:7) Tämä merkitsee koko seurakunnan maallisen vaelluksen täydellistä päättymistä täällä lihassa. Seuraavan kerran tapaamme maininnan "morsiamesta" Ilm. 21:2, jossa meille kerrotaan pyhästä kaupungista, uudesta Jerusalemistä, joka laskeutuu "alas taivaasta Jumalan tyköä, valmistettuna niinkuin morsian, miehellensä kaunistettu." Jakeista 9 ja 10 luemme, "Tule tänne, minä näytän sinulle morsiamen, Karitsan vaimon. Ja hän vei minut hengessä suurelle ja korkealle vuorelle ja näytti minulle pyhän kaupungin,

Jerusalem, joka laskeutui alas taivaasta Jumalan tyköä.” Siten ”morsian” on se ”pyhä kaupunki.” Sen laskeutuminen Jumalan tyköä alas taivaasta on yhteydessä ”uusien taivaiden” ja ”uuden maan” luomisen kanssa, kun nykyinen kuvaannollinen maa on kadonnut eikä ”merta enää ole.” Voimme tänään sanoa, ettei ”merta enää ole” — ei enää levottomia, tyytymättömiä ja kärsiviä ihmisjoukkoja?

Tähän yleiskuvaan liittyy vielä varma vakuutus siitä, että siellä on ”Jumalan maja ihmisten keskellä” ja kerrotaan edelleen, että ”hän on pyyhkivä pois kaikki kyyneleet heidän silmistänsä, eikä kuolemaa ole enää oleva, eikä murhetta eikä parkua eikä kipua ole enää oleva, sillä kaikki entinen on mennyt.” Onko nyt totta, ettei ”kuolemaa ole enää”, ”eikä kipua”, ja että kaikki on tehty uudeksi?

Nämä ovat ne olosuhteet, jotka käyvät maassa täytäntöön, kun tulee aika Kristuksen ”morsiamelle” sanoa, ”Tule... ota elämän vettä lahjaksi.” John Wesley saarnasi omaa käsitystään Jumalan vapaasta armosta kutsuen kaikkia ottamaan lahjaksi elämän vettä. Hän ei havainnut, että ”Jumalan ja Karitsan valtaistuinta”, josta elämän veden virta alkaa juosta, ei oltu vielä hänen aikanaan pystytetty. Siksi ei myöskään elämän vettä ollut silloin vielä saatavilla. Eikä tämä ”virta” vielääkään virtaa kaikille. Eikä se ala virtaamaan, ennenkuin Harmagedonin taistelu on täysin ohitse. Kukaan ei voi nyt saada osaansa tästä ”virrasta”, eikä liioin vakuutusta siitä, ettei hän voi kuolla Harmagedonissa.

Lampaat ja Vuohet

Vertaus lampaista ja vuohista kuuluu myös Valtakunta-aikaan. Vertauksen alku osoittaa sen selvästi — ”Mutta kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan ja kaikki enkelit hänen kanssaan, silloin hän istuu kirkkautensa valtaistuimelle.” (Matt. 25:31) Kreikkalainen sana, joka tässä on käännetty ”enkeleiksi”, tarkoittaa ”lähettiläitä.” Sitä on käytetty Raamatussa eri tavoin; toisinaan sillä tarkoitetaan inhimillistä olentoa palvelijana, toisinaan henkiolentoja ja joskus jopa elottomia asioita. Paavali viittaa lihassaan olevaan pistimeen — osittaiseen sokeuteensa — nimittäen sitä ”saatanan enkeliksi.” — 2 Kor. 12:7

"Enkelit", jotka tässä vertauksessa istuvat Jeesuksen kanssa hänen kirkkautensa valtaistuimella, ovat hänen kirkastetun seurakuntansa jäsenet. Paavali kirjoitti, "Ettekö tiedä, että pyhät tulevat maailman tuomitsemaan?" (1 Kor. 6:2) Jeesus lupasi opetuslapsilleen, että he saisivat istua valtaistuimilla ja tuomita "Israelin kahtatoista sukukuntaa." (Matt. 19:28) Mutta Israel on oleva ainoastaan yksi niistä kansoista, jotka Jeesus ja hänen seurakuntansa näin tuomitsee, kun he yhdessä istuvat hänen kirkkautensa valtaistuimella. (Ilm. 3:21) Kuten vertaus osoittaa, he tulevat tuomitsemaan "kaikki kansat."

Saarnassaan Ateenan areiopagissa Paavali esitti, että Jumala "on säättänyt päivän, jona hän on tuomitseva maanpiirin vanhurskaudessa sen miehen kautta, jonka hän on siihen määrännyt; ja on antanut kaikille siitä vakuuden, herättämällä hänet kuolleista." (Apt 17:31) Tämä "säädetty" päivä ei ollut Paavalin aikana. Ihmiset eivät silloin olleet tutkittavina Kristuksen edessä, eivätkä tule ennenkuin Valtakunta on täysin pystytetty.

Miika 4:1-4 viittaa myös tuomiopäivän työhön. Hän osoittaa, että se tulee tapahtumaan vasta kun "Herran temppelin vuori seisoo vahvana, ylimmäisenä vuorista" ja kun "se on oleva korkein kukkuloista, ja sinne virtaavat kansat." Onko tämä jo tapahtunut? Vallitseeko Herran Valtakunta tänään maan kaikkia kansoja? Varmasti ei! Valtakuntaluokka ei vielä määrää maailman asioita, vaan kärsii sen sijaan vielä vainoa, ja sen on pakko alistua maallisten hallitusten alaisuuteen ja olla täysin riippuvainen maallisten oikeuslaitosten tuomiovallasta.

Kun Herran Valtakunta on pystytetty, laki ei lähde inhimillisistä hallituksista eikä ihmisten tekemistä laitoksista, vaan "Siionista." Ja Herran sana lähtee "Jerusalemista." Vasta sitten Herra "tuomitsee monien kansojen kesken" ja julistaa "oikeutta väkeville pakanakansoille, kaukaisiin maihin saakka." Vasta sitten kansat "takovat miekkansa vantaiksi ja keihäänsä vesureiksi." Vasta silloin he lakkaavat nostamasta "miekkaa kansaa vastaan, eivätkä he enää opettele sotaa." Vasta silloin on totta se, ettei kukaan peljätä heitä.

Mikä ihmeellinen muutos tuleekaan ihmisten kokemuksiin, kun Herra tuomitsee kansojen kesken! Kuka voisi rohjeta sanoa, että tämä tuomio on nyt käynnissä? Takovatko kansat todella nyt miekkojansa vantaiksi? Ovatko he todella lakanneet nostamasta miekkaa toistansa vastaan?

Nauttiiko koko maailma todella taloudellista varmuutta, josta puhutaan tässä profetiassa lupauksella, että silloin saa kukin istua viinipuunsa ja viikunapuunsa alla?

Ja kaiken lisäksi, onko totta tänä päivänä, kuten tämä profetia selittää olevan sinä päivänä, jolloin Herra tuomitsee kansojen kesken, ettei kukaan ketään häiritse? Koskaan aikaisemmin ei koko maailma ole ollut sellaisen pelon vallassa kuin nyt. Juuri nyt on se aika, josta Jeesus ennusti, että "ihmiset menehtyvät peljätessään ja odottaessaan sitä, mikä maanpiiriä kohtaa. (Luuk. 21:26) Ei, tämä ei ole maailman tuomiopäivä! "Lampaita" ei vielä erotella "vuohista."

On totta, että Jeesus puhui tämän vertauksen yhtenä hänen toisen läsnäolonsa merkinä. Mutta meidän tulee muistaa, että hänen läsnäolonsa kestää enemmän kuin tuhat vuotta ja että hänen tulemisensa lopullinen tarkoitus on niiden ennalleenasettaminen, joiden puolesta hän kuoli ensimmäisessä tulemisessaan. Tästä syystä tuomiopäivän työ, vaikka onkin yksi hänen läsnäolonsa merkki, on sellainen merkki, joka ei ole vielä ilmennyt. Me olemme todistamassa kansojen ahdistuksen ja epätoivon, mutta emme heidän valistustaan ja siunaamistaan. Mutta kun tuo tuomiotyö alkaa, se jatkuu, kunnes kaikki ne, jotka tämän tuhannen vuoden aikana ovat osoittautuneet arvollisiksi, saavat kuulla Mestarin sanovan heille, "Tulkaa, minun Isäni siunatut, ja omistakaa se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti" — se valtakunta eli valtuus, joka annettiin ensimmäisille vanhemmillemme. — Matt. 25:34; 1 Moos. 1:28

Mestarin käyttämä sana "siunatut" hänen sanoessaan heille, "Tulkaa, minun Isäni siunatut", on hyvin merkityksellinen. Alkaen Aabrahamista Jumala jatkuvasti uudisti lupauksensa tulevasta siunauksesta kaikille maan sukukunnille. Ja nyt, tämän lopullisen tuomio- eli koetuspäivän lopussa, tuhatvuotisen valtakunnan loppuhetkinä, tapaamme Jeesuksen sanomassa niille, jotka menestyksellisesti ovat läpäisseet koetuksen, "Tulkaa, minun Isäni siunatut." Nämä ovat toisin sanoen niitä, jotka Isä lupasi siunata ja jotka tullaan silloin siunaamaan.

Jehova lupasi siunata nämä sukukunnat eli kansat "Aabrahamin siemenen" kautta. Jeesus, joka on siemenluokan pää, kuoli ensin kaikkien puolesta lunastaen heidät kuolemasta. Sen jälkeen hän tulee kirkkautensa

valtaistuimella seurakuntansa kanssa jakaakseen niitä siunauksia, jotka hän hankki heille kuolemansa kautta, ”ylösnousemuksen” ”ennalleenasettamis-” eli ”uudestisyntymisen” siunauksia. Jumala määräsi ensimmäiset vanhempamme lisääntymään ja täyttämään maan sekä vallitsemaan kaiken siinä olevan. Jeesus tiesi tämän kaiken tulevan tapahtumaan, ja korostaakseen Jehovan rakkaudellisten tarkoitusten riemuvoittoa kutsua laajennetaan: ”Tulkaa, minun Isäni siunatut, ja omistakaa se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti.” Ne, joille se oli alkujaan valmistettu, ovat nyt niitä, jotka sen lopulta saavat — nuo Isän ”siunatut.”

Jumalan järjestö

Seurakuntajärjestys on Raamatussa hyvin selvästi esitetty. Jeesus on sen pää, ja se on apostolien ja profeettain perustukselle rakennettu, itse Kristuksen Jeesuksen ollessa ”kulmakivenä.” (Ef. 2:20) Paavali selittää meille, että Herra ”antoi muutamat apostoleiksi, toiset profeetoiksi, toiset evankelistoiksi, toiset paimeniksi ja opettajiksi.” (Ef. 4:20) Nämä ovat olleet seurakunnassa hyödyllisiä apulaisia, mutta heistä kukaan ei ole henkeytetty siinä mielessä, etteivätkö he saattaisi koskaan tehdä erehdyksiä selittäessään Jumalan sanaa.

Nämä pienemmät seurakunnan palvelijat, joita yhteisellä nimellä kutsutaan seurakunnan ”vanhimmiksi”, ovat Herran kansan paikallisten seurakuntien palvelukseen valitsemat. Raamatun mukaan tämä valitseminen tapahtuu paikallisen ryhmän äänestyksellä, eikä minkään keskitetyn vallan kautta, kuten paavikirkossa. Vanhimpien valinnasta käytetty sana ”valinneet” (Apt. 14:23) on käännetty kreikkalaisesta sanasta, joka prof. Youngin mukaan tarkoittaa ”äänestämällä valittu.” Tämän aikakauden lopussa, niin kuin jo menneinä aikoina, tästä paikallisten ryhmien palvelijain raamatullisesta valintatavasta on luovuttu, mikä on johtanut epäraamatulliseen yksinvaltaan Jumalan kansan keskuudessa.

Viesteissä seurakunnille, Ilmestyskirjan 2. ja 3. luvussa, ”enkeli”, eli erikoinen lähettäjä, mainitaan jokaisen nimeltä mainitun seurakunnan yhteydessä. Ja Jeesus puhui uskollisesta palvelijasta, jonka hän asettaisi

”pitämään huolta palvelusväestään, antamaan heille ruokaa ajallansa.” — Luuk. 12:42-44; Matt. 24:45-47

Nämä seurakuntien eri palvelijat ovat, Herran johdossa, olleet suureksi siunaukseksi uskon huonekunnalle, ja todisteena siitä, että he ovat olleet Herran valitsemia, on ollut se ilo, jota heidän opetuksensa on saanut aikaan Herran kansan elämässä ja sydämissä. Kukaan näistä ”enkeleistä” ei ole perinyt palvelijan tehtävänsä edelliseltä, vaan jokainen heistä on nostettu oikealla hetkellä palvelemaan seurakuntaa, senhetkisten tarpeiden mukaan.

Jeesuksen mainitsema palvelija, joka nostettaisiin palvelemaan uskon huonekuntaa, oli ilmeisesti yksilö. Tällainen palvelija ei ole mikään luokka, ei ryhmä, ei seura tai järjestö siitä yksinkertaisesta syystä, että hänet mainittiin kanssapalvelijoidensa yhteydessä. Jos ”palvelija” olisi jokin järjestö, sen pitäisi palvella toisia järjestöjä. Jos se olisi jokin ryhmä, silloin pitäisi myös toisten palvelijoiden olla ryhmiä.

Uskollinen palvelija asetetaan, palkkioksi uskollisuudestaan, ”kaiken omaisuuden hoitajaksi.” (Luuk. 12:44) Tämä ei merkitse, että uskollinen palvelija hallitsisi kanssapalvelijoitaan tai harjoittaisi herrautta heihin nähden missään muodossa. Hänen ainoana tehtävänä oli jakaa veljilleen ”ruokaa aikanaan”, jota Herra itse varustaisi Sanastaan.

Ei ole mitenkään tarpeellista päättää, ketä Herra on käyttänyt erikoisena palvelijanaan, tai sanoa onko tuo tai tämä ollut Herran valitsema. Mieluummin tulisi tarkastella sanoman luonnetta Raamatun valossa, sanoman, jota oli määrättyinä aikana — ”aikansa” — julistettava, ja sitten vasta huomioitava ketä Herra käytti sanoman julistamiseen. Mutta me uskomme, että pastori Russell oli uskollinen palvelija, jota Herra käytti julistamaan sanomaansa — Kristuksen läsnäoloa, Jumalan Valtakunnan läheisyyttä ja ihanaa toivoa maailman ennalleenasettamisesta. Tästä syystä nimikirkko vihasi häntä. Häntä vainottiin, koska hän opetti, että Jehovan armo ja rakkaus ulottui myös haudoissa oleviin syntisiin kuolleisiin, ja että heille annettaisiin tilaisuus saavuttaa elämä herättyään ensin kuoleman unesta tuhatvuotiskautena.

Tämä Jehovan armon rakkaudellinen sanoma, tämä Jumalan ääni, jota kaikkien pyhien profeettain suut ovat puhuneet maailman alusta alkaen,

on auttanut meitä toteamaan hänet ”uskolliseksi palvelijaksi”, jota Herra käytti tänä lopun aikana. Luonnollisesti hänen kanssapalvelijansa haluavat ilomielin julistaa samaa ihanaa rakkauden evankeliumia. Siinä määrin kuin he ovat olleet mukana julistamassa tätä sanomaa, siinä määrin on Herra heitä siunannut — ei suinkaan suurella joukolla seuraajia tai pystyttämällä vaikuttavia laitoksia tai järjestöjä — vaan antamalla heille riemuitsevan sydämen, kun he ovat uhranneet kaikkensa julistaessaan hyviä uutisia kaiken ennalleenasettamisesta.

Sen tosiasian valossa, että pastori Russell on kuollut jo useita vuosia sitten, joku voi kysyä, emmekö nyt odota toista erityistä ”palvelijaa”, jotain yksilöä tai järjestöä. Ei, se ei ole ensinkään tarpeellista, eikä Raamatussa puhuta sellaisesta mitään. Jeesus, seurakunnan Pää, on sen johtava neuvoja, ja me olemme yhä edelleen riippuvaiset niistä neuvoista, joita hän meille antoi lähes 2000 vuotta sitten. Uusia apostoleita ei ole tarvittu sen jälkeen, kun ne kaksitoista olivat kuoloon nukkuneet. Paavalin, Pietarin ja muiden kirjoitukset ovat meille tänään yhtä elintärkeitä kuin ne olivat alkuseurakunnalle.

Meillä on yhä edelleen tuo nykyisen totuuden ihana sanoma, jonka saimme ”uskollisen ja älykkään palvelijan” kautta. Tämä sanoma, joka jatkuvasti elää Jumalan kansan sydämissä, on yhä edelleen tärkeä huomioida — sillä totuus on totuutta eilen, tänään ja huomenna. Pastori Russell on edelleen ”uskollinen palvelija” niille, jotka iloitsevat niistä opeista, jotka hän löysi tutkiessaan Raamattua.

Teokraattinen hallitus

Teokraattinen hallitus on Jumalan alainen hallitus. Israelin muinainen valtakunta oli teokraattinen, sillä niiden eri kuninkaiden, jotka hallitsivat kansaa, sanottiin istuvan ”Herran istuimella.” Kun Daavid luovutti hallitusvaltansa Salomolle, hän rukoili Jumalaa sanoen, ”Sinun, Herra, on suuruus ja väkevyys ja loisto ja kunnia ja kirkkaus, sillä sinun on kaikki taivaassa ja maan päällä. Sinun, Herra, on valtakunta, ja sinä olet korotettu kaikkien pääksi.” — 1 Aikak. 29:11

Jumalan alainen Israelin hallitus oli esikuva Kristuksen Valtakunnasta, joka myös on oleva teokraattinen. Mutta tämä teokratia ei vielä ole toiminnassa.

Kun keskiajalla yritettiin perustaa Kristuksen Valtakunta, joku lisäsi Herran rukoukseen Daavidin rukouksen sanat, "Sinun on valtakunta." Mutta se ei ollut totta silloin, eikä se ole totta vielä tänäänkään. Kun Israelin esikuvallinen teokratia kukistui 606 eKr., Herra sanoi, "Eikä tästä ole jäävä mitään, kunnes tulee hän, jolla on oikeus, ja minä annan sen hänelle." — Hes. 21:27

Me uskomme, että oikeutettu Kuningas on tullut ja on ottamassa suuren hallitusvaltansa, mutta että hänen valtaansa ei harjoiteta kenenkään inhimillisen edustajan kautta. Kuninkaan työnä on toistaiseksi murskata kansoja, niinkuin savenvalajan astioita murskataan. Voimme nähdä todisteita tästä joka puolella, ja tältä näkökannalta voimme todella sanoa, "Kuninkaamme rientää eteenpäin." Mutta hänen valtakuntansa maallista vaihetta ei ole vielä pantu toimeen, eikä ketään ole valtuutettu harjoittamaan valtakunnan hallitusta hänen nimessään.

Jumalan työ maanpäällä kautta koko evankeliumi-kauden on ollut valita ja kehittää niitä, jotka palvelevat Kristuksen Valtakunnan toimivina jäseninä, kun tämä Valtakunta todella alkaa maan kaikkien sukukuntien siunaamistyönsä. Nämä valitut ovat tulleet koetelluiksi ja tuomituiksi mitä vaikeimmissa olosuhteissa, ja heidän uskollisuutensa Jehovaa ja hänen vanhurskautensa periaatteita kohtaan, jotka ovat hänen istuimensa perustus, ovat tulleet täydellisesti osoitetuiksi.

Kun heidän koetuksensa on päättynyt, he nukkuvat kuolon uneen odottamaan sen ihanan Valtakunnan alkamista, jossa heilläkin, ylösnousemuksen kautta kuolleista, on osansa. "Ole uskollinen kuolemaan asti", sanoo Jeesus, "niin minä annan sinulle elämän kruunun." (Ilm. 2:10) Kukaan ei voi saada "kruunua" tässä ihanassa valtakunnassa yhdessä Kristuksen kanssa, ennenkuin hänet on havaittu arvolliseksi, kärsimällä ja kuolemalla yhdessä hänen kanssaan. Ne, jotka näin on koeteltu, ovat korotetut jumalalliseen luontoon Kristuksen kanssa. Nämä ovat osoittautuneet sydämiltään uskollisiksi ja ovat uusissa, taivaallisissa ruumiissaan kykeneviä täydellisesti hallitsemaan sopusoinnussa Jehovan tahdon kanssa.

Ne, jotka tulevat olemaan tämän tulevan teokraattisen hallituksen inhimillisiä edustajia, ovat myös ennakolta koeteltuja. Nämä ovat vanhan ajan arvokkaita, Jumalan uskollisia palvelijoita vanhurskaasta Aabelista

Johannes Kastajaan saakka. Jeesus sanoi aikansa uskonnollisille johtajille, että nämä tullaan näkemään ja tunnustamaan Jumalan Valtakunnassa, kun he saavat huomata itsensä heitetyiksi sieltä ulos. (Luuk. 13:28) Edelleen hän sanoi, että kansa istuutuisi aterioitsemaan vanhojen arvokkaiden kanssa. Tämä lause on käännös kreikkalaisesta sanonnasta, joka kuvaa oppilaiden asennetta opettajaansa kohtaan. Toisin sanoen nämä vanhan ajan arvokkaat ovat tunnustettuja kansan opettajia siinä todellisessa teokraattisessa hallituksessa, joka nyt on jo hyvin lähellä.

Hebrealaisten 11. luvun huolellinen ja rukoileva lukeminen osoittaa selvästi, että vanhan ajan arvokkaat joutuivat myös todistamaan uskollisuutensa Jumalaa ja vanhurskautta kohtaan. Ja Paavali selittää, että he odottivat "parempaa ylösnousemusta." (Hebr. 11:35) Kun heidät on herätetty kuolleista, heillä ei enää ole aikaisempia vajavaisia ja epätäydellisiä inhimillisiä ruumiita, joiden kautta ilmaista heidän pyhittymisensä Jumalalle. Ja kuinka ihmeellisiä Valtakunnan henkisen puolen, Jumalallisen Kristuksen, edustajia he tulevatkaan olemaan!

Raamattu kertoo myös toisesta joukosta, joka tulee "palvelemaan Jumalaa hänen temppelissään." Se on Ilm. 7:9,13-17:ssä mainittu "suuri joukko." Nämä ovat niitä, jotka tulevat "suuresta ahdistuksesta" ja jotka "ovat pesseet viittansa ja valkaisseet ne Karitsan veressä." He eivät istu valtaistuimella, vaan seisovat sen edessä. He eivät hallitse, vaan palvelevat hallitsijaa. Raamattu ei lähemmin erittele heidän tehtäviään, mutta ilmeisesti heidän palveluksensa vastaa jossain määrin palvelusta, jota enkelit, nuo "palvelevat henget", jotka aina näkevät "taivaallisen Isän kasvot", nyt suorittavat niiden hyväksi, jotka "pelastuksen perivät." (Hebr. 1:14; Matt. 18:10) Siten tämä "suuri joukko" tulee Valtakunnassa muodostamaan "välityspalvelun", joka pitää huolen yhteydestä teokraattisen hallituksen henkisen ja maallisen puolen välillä.

Mikä ihmeellinen hallitus tämä tuleeekaan olemaan kaikkine palvelijoineen, jotka sitä palvelevat Kristuksen alaisina ja jotka ovat etukäteen läpikotaisin harjoitetut ja koetellut! Näille voidaan Valtakunnan valtuudet turvallisesti uskoa, sillä he tahtovat ilomielin käyttää niitä Jumalan kunniaksi ja vuodattaa sadekuurona hänen luvatut siunauksensa maan kaikille kansoille.

Evankeliumikauden kutsu

Olemme puhuneet Jumalan suorittamasta työstä kautta aikakausien. Katselkaamme tätä työtä hetkisen hänen kutsunsa näkökannalta. Nämä kutsutut hän on valinnut ja valmistanut tämän evankeliumikauden kuluessa tehdäkseen heistä johtajia ja palvelijoita messiaaniseen Valtakuntaansa. Kristus aloitti niiden kutsumisen, joiden tulee elää ja hallita hänen kanssaan. Ensimmäiset näistä olivat Israelin jäännöksestä ne, jotka vastasivat hänen sanomaansa ja ottivat hänet vastaan luvattuna Messiaana. Heidät kutsuttiin Jumalan lapseuteen, jäseniksi hänen jumalalliseen, tulevaisuudessa hallitsevaan perheensä. — Joh. 1:11,12

Möhemmin tämä sama kutsu ulotettiin pakanoille, joista kutsun vastaanottaneet on ”otettu hänen nimiinsä.” (Apt. 15:14-17) Jaakob selittää, että kun Jumala on kutsunut pakanoista kansan omalle nimellensä, Herra tulee takaisin ja pystyttää jälleen ”Daavidin sortuneen majan... että jäljelle jääneet ihmiset etsisivät Herraa.” Jaakob ei mainitse mitään jonkin ryhmän kutsumisesta aikakauden lopussa. Jos miljoonia kutsuttaisiin ja saatettaisiin teokraattisen hallituksen alaisiksi aikakauden lopussa ja he siten pelastuisivat kuolemasta Harmagedonissa, tämä olisi mitä johdonmukaisin paikka Herralle apostolin kautta tehdä se tiettäväksi. Jaakob päättää yhteenvetonsa Jumalan suunnitelmasta sanoen, ”sanoo Herra, joka tämän tekee, mikä on ollut tunnettua hamasta ikijoista asti.” Tämä merkitsee, että hän oli maininnut kaikki pääpiirteet Jumalan suunnitelmasta maailman pelastamiseksi, mutta ei mitään jostain erikoisesta luokasta, joka olisi kutsuttu tämän aikakauden lopussa.

Niistä, jotka totuus on tänä aikana saavuttanut, sanotaan, että heitä kutsuttaessa he ovat ”kutsututkin yhteen ja samaan toivoon.” (Ef. 4:4) Heidät on kutsuttu Jumalan tarkoitusten mukaan. Jumala kutsui heidät olemaan ”pappeja”, joita Aaron esikuvasi. (Hebr. 3:1; 5:4) Koko maailma ei ole kutsuttu — ainoastaan ne, ”ketkä ikinä Herra, meidän Jumalamme, kutsuu.” (Apt. 2:39) Nykyisenä evankeliumikautena ei ole ollut mitään muuta kutsua, eikä sitä ole nytkään. ”Suuri joukko” ei ole minkään erikoisen kutsun alaisena.

Jeesus sanoi opetuslapsilleen, ”Te olette jo puhtaat sen sanan tähden, jonka minä olen teille puhunut.” (Joh. 15:3) Kaikki Jeesuksen opetuslapset siitä

alkaen aina tähän asti, totellen hänen sanaansa ja luottaen hänen vuodatetun verensä ansioon, ovat näin puhdistetut; ja niin heidät kuvataan puetuiksi vanhurskauden viittaen. (Jes. 61:10) Näitä kaikkia kehoitetaan pysymään puhtaana ”maailman saastasta.” (Jaak. 1:27) Kun tämän valitun ”pienen lauman” luku on täysi, heidät esitetään Herralle ”ilman tahraa ja ryppyä.” (Ef. 5:27) Mutta Raamattu osoittaa, että on monia, jotka eivät pidä itseään tahrattomina, ja innon puutteessa heidän vaippansa tahriintuvat ja ovat siten puhdistuksen tarpeessa.

Nämä rakastavat Herraa, ja lopullisessa koetuksessa he eivät kiellä häntä. Heidät on kuvattu sinä luokkana, joka tulee suuresta ahdistuksesta, jossa he ovat pesseet ja valkaisseet tahriintuneet viittansa Karitsan veressä. Heille ei ole annettu minkäänlaisia suoranaisia lupauksia. Sellaiset lupaukset olisivat omiaan rohkaisemaan velttouteen; mutta kaiken armon ja rakkauden Jumala, joka on pitkämielinen ja joka ”ei tahdo, että kukaan hukkuu” (2 Piet. 3:9), on suuressa viisautessaan antanut näille valtakuntajärjestelyissään palvelijain tehtäviä. Koska heille annettiin henkinen toivo, heistä tulee henkiolentoja. He eivät muodosta mitään osaa temppeliluokasta, vaan palvelevat Jumalaa hänen temppelissään. Psalmissa 45:14,15 heidät kuvataan ”neitsyiksi” ja morsiamen ”ystäviksi”, ja ”he astuvat yhdessä kuninkaan palatsiin.”

Että nämä ovat kutsutut henkisenä luokkana, samalla tavoin kuin morsian, ”pieni lauma”, osoitetaan Ilmestyskirjassa (7:9) siinä, että kreikkalainen sana ”ek”, joka merkitsee ”ulos jostakin”, on käytetty yhteydessä, jossa heistä puhutaan kaikista kansoista ”uloskutsuttuina.” Samaa kreikkalaista sanaa on käytetty Ilm. 7:14: ”Nämä ovat ne, jotka tulevat (ulos) siitä suuresta ahdistuksesta, ja he ovat pesseet viittansa ja valkaisseet ne Karitsan veressä.”

Temppelin puhdistus

Herran ”temppeli” on ollut valmistusvaiheessaan kautta koko evankeliumikauden. Kun se on valmis, se muodostuu Jeesuksesta ja hänen uskollisista seuraajistaan, ”piskuisesta laumasta.” Juuri Malakian 3:1 on sovellettu tähän temppeliluokkaan lihassa. Tämä teksti esittää, että Herra tulee temppeliinsä yhtäkkiä. Jeesus kiinnittää huomion tämän jakeen alkuosaan (Matt. 11:10); hän viittasi ”enkeliin”, lähettilääseen, jonka piti

valmistaa tie hänen eteensä, Johannes Kastajaan. Ilmeisesti alkoi myös jakeen loppuosan profetia täyttyä Jeesuksen ensimmäisessä tulemuksessa.

Tuomio Jumalan huoneessa alkoi silloin, ja on jatkunut kautta koko aikakauden. (1 Piet. 4:17) Puhe Jeesuksen tulosta temppeliinsä tuomitsemaan vuonna 1918 on ainoastaan arvelua, jolla ei ole mitään raamatullista perustaa, kun samalla kertaa laiminlyötiin niiden tekijöiden huomioiminen, jotka koskevat Jumalan oikeaa aikaa ja hänen menettelytapojaan niiden suhteen, jotka hän on kutsunut ja joita hän valmistaa elämään ja hallitsemaan Kristuksen kanssa.

Esittäessään lisää piirteitä koko aikakauden kestävästä seurakunnan tuomitsemistyöstä profeetta jatkaa, "Kuka kestää hänen tulemisensa päivän, ja kuka voi pysyä, kun hän ilmaantuu?" (Mal. 3:2) Apostoli Pietari puhuu "tulikuumista koettelemuksista", joilla koko temppeliluokka koetellaan. Paavali kirjoitti, "Sentähden, joka luulee seisovansa, katsokoon, ettei lankea." (1 Piet. 4:12; 1 Kor. 10:12) Malakia lisää, "Ja hän istuu ja sulattaa ja puhdistaa hopean, hän puhdistaa Leevin pojat, ja saa ne puhtaiksi kuin kullan ja hopean, ja sitten he tuovat Herralle uhrilahjoja vanhurskaudessa." — Mal. 3:3

Tässä mainitut "hopea" ja "kulta" lienevät kuvauksia niistä kahdesta hengestäinneestä luokasta, jotka ovat yhdessä kasvaneet kautta koko aikakauden — "pieni lauma" ja "suuri joukko." Nämä ovat saaneet kutsun antamaan ruumiinsa "eläväksi, pyhäksi, Jumalalle otolliseksi uhriksi." (Room. 12:1) Nämä kaikki tekivät tällaisen liiton. "Kulta" luokka täytti liittonsa ehdot, kun taas "suuri joukko", jota hopea kuvasi, ei omista sitä samaa rakkaudellista intoa "Herran huoneen puolesta", joka kulutti "pienen lauman." Suurelle joukolle heidän lihansa hävittäminen on "suuri ahdistus." Kuitenkin heidät puhdistetaan, ja lopulta heille suodaan paikka palvelijoina kirkastetussa temppelissä.

Harmagedonista suoriutuminen

Kaksi maailmanlaajuista sotaa on takanapäin, useiden kansojen käsissä on atomi- ja vetypommit, puhumattakaan kemiallisista ja biologisista aseista, ja nämä kansat ovat valmiita käyttämään niitä, milloin tilanne niin vaatii; totuuden valaisemille profetioiden tutkijoille ei ole epäselvää, että

maailman lopullinen Harmagedonin taistelun kauhea huippukohta on lähellä. Mikä on Herran kansan asema tämän ahdistuksen ajan lopussa, ”jonka kaltaista ei ole ollut alusta hamaan tähän asti?” Hävitetäänkö kaikki jumalattomat Harmagedonissa?

Viitatessaan toisen läsnäolonsa merkkeihin Jeesus sanoi, ”Mutta kun nämä alkavat tapahtua, niin rohkaiskaa itsenne ja nostakaa pääanne, sillä teidän vapautuksenne on lähellä.” (Luuk. 21:28) Tässä on selvä viittaus seurakunnan, ”pienen lauman”, viimeisten jäsenten vapauttamisesta ensimmäisessä ylösnousemuksessa, jotta he saisivat elää ja hallita Kristuksen kanssa hänen Valtakunnassaan, joka Harmagedonin jälkeen alkaa siunaamaan ”kaikkia maan sukukuntia.” Tähän lunastukseen viitataan myös Psalmissa 46:6, jossa luvataan, että ”Jumala auttaa sitä jo aamun koittaessa.”

Entä sitten ihmiskunnan jäljellä oleva osa, vailla uskoa olevat, jumalattomat, joiden ymmärryksen silmät ”tämän maailman jumala” on sokaissut? (2 Kor. 4:4) Kun Jeesus profeetallisesti kuvaili Harmagedonin lopullisia vaihteita, suurta ”hädän aikaa”, hän sanoi, että ellei niitä päiviä lyhennettäisi, ”ei mikään liha pelastuisi.” Mutta hän antoi vakuutuksen siitä, että niitä päiviä lyhennetään, osoittaen selvästi, että jokin määrä ”lihaa” pelastuisi ja etteivät kaikki hukkuisi Harmagedonissa. — Matt. 24:22

Psalmissa 46 on meillä yksi selvimmistä kuvauksia Harmagedonin taistelusta; siinä osoitetaan, kuinka Herran käsi toimii kamppailun keskellä ja kuinka jumalallinen valtuus toimii ja ilmenee koko maan asioissa. Jakeessa 7 sanotaan, ”Pakanat pauhaavat, valtakunnat horjuvat; kun hän jylisee, huojuu maa.” Sitten seuraa vakuutuksen sanoja niille Herran kansasta, jotka joutuvat näkemään tämän ahdistuksen alkavan, ”Herra Sebaot on meidän kanssamme. Jaakobin Jumala on meidän linnamme!” Linnanamme on totuus sekä ihanat lupaukset siitä, että jos olemme uskolliset kuolemaan asti, saamme elää ja hallita Herran Valtakunnassa.

Jakeet 9 ja 10 kuvaavat edelleen Harmagedonin hätää: ”Tulkaa, katsokaa Herran töitä, hänen, joka tekee hämmästyttäviä tekoja maan päällä. Hän lopettaa sodat maan ääriin saakka, hän särkee jousen, taittaa keihään, polttaa sotavaunut tulella.” Tämän hävitystyön jälkeen, jonka Herra tekee

maan päällä, hän puhuu kansoille sanoen, ”heretkää ja tietäkää, että minä olen Jumala, korkea kansojen keskellä, korkea maan päällä.” — jae 11

Hebrealainen sana, joka on tässä käännetty ”kansoiksi”, tarkoittaa kirjaimellisesti ”vieraita kansoja.” Raamatussa sitä on yleensä käytetty kuvaamaan kaikkia ei-israelilaisia kansoja. Israelilaiset olivat Jumalan valittu kansa, ja kaikki muut olivat ”vieraita kansoja.” Näille maan kansoille — jakeen 7 pakanakansat — jotka ovat ”vieraita” Jumalalle jumalattomuutensa ja väkivaltaisten tekojensa takia ja jotka tässä osoitetaan olevan elossa vielä Harmagedonin jälkeen, Herra sanoo, ”Heretkää ja tietäkää, että minä olen Jumala.”

Jos nämä olisivat vanhurskaita kansoja, Herran ei tarvitsisi puhua heille näin. Tosiasia on, että suunnaton enemmistö niistä, jotka suoriutuvat Harmagedonista, ne ”miljoonat, jotka eivät kuole koskaan”, eivät ole vanhurskaita. Juuri tästä syystä, sen jälkeen kun kuvaannollinen ”maa” on Herran ”vihan tulessa” kulutettu, on välttämätöntä, että kansain huulet tehdään puhtaiksi, että he kaikki tulisivat vedetyiksi Herran luo ja että he saisivat halun palvella häntä yksimielisesti. — Sef. 3:8,9

Kuitenkin se tosiasia, että miljoonat jumalattomat läpäisevät Harmagedonin elävinä, ei merkitse sitä, että jotkut määrätyt yksilöt saisivat etusijan ennen muita. Eräs Raamatun kohta sanoo, ”Etsikää Herraa, kaikki maan nöyrät... Etsikää vanhurskautta, etsikää nöyryyttä! Ehkä te saatte suojan Herran vihan päivänä.” (Sef. 2:3) Tässä sanotaan, ”ehkä.” Se ei ole takuu pelastua kuolemasta. Miljoonille tulee todella olemaan siunaus saada nukkua kuoleman uneen ja tulla herätetyiksi kuolleista Harmagedonin taistelun jälkeen. Tämä on ihmeellinen tapa ”kätkeytyä Herran vihan päiväksi.”

Mutta tarkoittaako tämä, että jumalattomat, jotka kuolevat, jäävät ainiaaksi kuolemantilaan, että he nukkuvat iankaikkiseen uneen, eivätkä heräjä? Tämä ilmaisu esiintyy Jer. 51:57, jossa sitä sovelletaan Baabelin ”ruhtinaisiin” ja muihin sen mahtaviin. Herra sanoo ”juovuttavansa” heidät niin, että he nukkuvat ”iankaikkiseen uneen.” Ajatus on selvä. Heidät on tehty avuttomiksi ja kykenemättömiksi, niinkuin juopuneet unessa ollessaan. Kuolemaan tässä ei näytetä viitattavan ensinkään. Ja vaikka sitä olisikin tarkoitettu, sana ”iankaikkinen” on käännetty hebrealaisesta sanasta ”olam”, joka merkitsee ”aikakautta” ja myös ”täyttymistä.” Se ei

tarkoita ”iankaikkista.” Kuvaannollisen Baabelin herrat tehdään vastakuvassa avuttomiksi jatkamaan tätä epäpyhää järjestelmää, ja se tullaan täysin tuhoamaan Harmagedonissa yhdessä kaikkien muiden väärin laitosten kanssa; mutta kaikki yksilöt, jotka ovat siihen kuuluneet, siirtyvät niiden joukkoon, joiden huulet Herra myöhemmin on tekevä puhtaiksi, jotta hekin saisivat huutaa Herran nimeä avuksensa ja palvella häntä oikealla tavalla, jos he haluavat. — Sef. 3:8,9

Jumalan rakkaus

Jehovan armo ja rakkaus kansaansa kohtaan, ja koko ihmiskuntaa kohtaan, pitäisi kannustaa hänen kansaansa täyteen kuuliaisuuteen häntä kohtaan. Tottelevaisuus, joka pohjautuu rangaistuksen pelkoon, ei miellytä häntä. Jos olemme innoitetut hänen rakkautensa kautta, iloitsemme tietäessämme, että hänellä on siunauksia varattuna myös muille meidän ohellamme, ja me haluamme julistaa tätä sydäntä lämmittävää sanoma koko ihmiskunnalle. Haluamme kertoa koko maailmalle hyvää sanomaa siitä suuresta ilosta, ”joka on tuleva kaikelle kansalle.” — Luuk 2:10

Kuinka paljon me rakastamme tätä sanomaa? Soiko tämä Jumalan rakkauslaulun perussävel yhä sydämissämme? Pyrkimys edistyä uudessa valossa on monesti aiheuttanut tämän rakkauslaulun perussäveleen vaimenemisen ja kuolemisenkin muutamien sydämissä, mutta milloinkaan se ei poistu Jumalan sanasta. Kuinka kiitollisia saammekaan olla, että ne monet pyrkimykset vuosisatojen kuluessa Jehovan armon rajoittamiseksi, harhaan johtuneen inhimillisen viisauden mukaan, ovat täysin epäonnistuneet, eivätkä ole saaneet aikaan mitään muutosta Jumalan rakkaudelliseen suunnitelmaan maan kaikkien sukukuntien siunaamiseksi. Maan päällä olevina Herran todistajina julistakaamme tätä ihanaa Jehovan suunnitelmaa, joka varaa Aadamille ja kaikille hänen jälkeläisilleen täyden valon, jotta joka ainoalla yksilöllä on täydellinen ja suotuista tilaisuuksia tuntea hänet, jonka oikea tuntemus tuottaa iankaikkisen elämän.

Elämme parhaillaan maailman historian tärkeintä aikaa. Tämä on ”Herran päivä”, aika, jolloin hänen kostonsa kohtaa kaikkia kansoja. Nämä ovat ”viimeisiä päiviä”, jolloin ”ahdistuksen ajan” yhä lisääntyvä pelko panee kansat pian käsittämään oman apunsa toivottomuuden ja sanomaan,

”Tulkaa, nouskaamme Herran vuorelle ... että hän opettaisi meille teitänsä.” (Miika 4:1-4) Me lähestymme uuden ajan aamua. Maailma on yhä edelleen ”pimeä”, ja me voimme nähdä ”aamunkoin” valon ainoastaan profetian valossa. Ja ”sitä lujempi on meille nyt profeetallinen sana, ja te teette hyvin, kun otatte siitä vaarin, niinkuin pimeässä paikassa loistavasta lampusta, kunnes päivä valkenee.” — 2 Piet. 1:19

Niin, tuhatvuotisaamu on juuri valkenemaisillaan, ja sitä edeltävät raskaat ja pimeät hädän pilvet, jotka hävittävät kaikki maan itsekkäät laitokset tehdäkseen tilaa Messiaan ihanalle Valtakunnalle, tuolle oikealle teokratialle, jonka edustajina kansojen keskuudessa tulevat olemaan ylösnousseet ”ruhtinaat” — Aabraham, Iisak, Jaakob ja kaikki profeetat. (Ps. 45:17) Yli sata vuotta on tuhatvuotispäivän aamua julistettu, ja nyt meillä on enemmän todistuksia kuin koskaan aikaisemmin, että ”vanhurskauden auringon” tervehdyttävät säteet alkavat pian valistaa, lämmittää ja siunata kaikkia maan sukukuntia.

Tänä päivänä on olemassa uskollinen pieni lauma kautta koko maailman, jotka yhdessä julistavat Valtakunnan evankeliumia, Jehovan rakkauden evankeliumia. He tekevät sitä radion tai television kautta miltei kautta koko maailman, ilmaisen kirjallisuuden kautta, julkisten ja kotikokousten kautta sekä henkilökohtaisen todistuksen kautta. He eivät tee sitä saadakseen pelastettua kuulijansa ”toisesta kuolemasta” Harmagedonissa, vaan todistaakseen Jumalan kirkkaudesta ja rakkaudesta ja sen kautta ilmentääkseen toisille, että heidän omat sydämensä ovat lämmenneet ja laajentuneet Jehovan armon kautta.

Näille ”vanhurskasten polku on kuin aamunrusko, joka kirkastuu kirkastumistaan sydänpäivään saakka.” (Sananl. 4:18) Tämä ei tarkoita, että totuuden oppeja tulisi muuttaa koko ajan. Se ei tarkoita, että yhden ”valon” pitäisi sammua, jotta toinen voisi loistaa. Se merkitsee mieluummin sitä, että päivä päivältä jokainen Herran vihkiytynyt palvelija yhä selvemmin näkee sen ihmeellisen tavan, millä Raamatun ihanat lupaukset ja profetiat valaisevat niitä totuuden eri piirteitä, joita hän on oppinut tuntemaan, tehden hänet yhä enemmän kykeneväksi iloitsemaan lujasta uskon perustuksesta, jonka Jehova on hänelle sanassaan varannut.

Apostolit opettivat, että heidän kuolemansa jälkeen tulisi tapahtumaan suuri uskosta luopuminen. Epäilemättä ne, jotka hiljalleen alkoivat vaipua

totuudesta takaisin pimeyteen, uskoivat edistyvänsä valossa. Tämä "edistyminen" ei kuitenkaan ollut muuta kuin taipumista omalle halulle pystyttää Kristuksen Valtakunta lihallisen käsivartensa voimalla. Olemme jo edellä huomioineet sen pahan, johon tämä johti, ja tavan, jolla se sekoitti ihmisten käsitykset Jumalan armosta ja rakkaudesta. Tässä suhteessa meillä on varattuna erehtymätön opas sen suhteen, teemmekö todella edistysaskeleita valossa vai emme, tai onko "tämän maailman Jumala" todellakin sokaissut ymmärryksemme silmät. — 2 Kor. 4:4

Onko saamamme uusi valo lisännyt arvostustamme Jumalan rakkautta kohtaan? Onko se auttanut meitä yhä täydellisemmin käsittämään sen ihanan tosiasian, että Jumala, jota palvelemme, on todellakin rakastava Jumala — "kaiken armon Jumala" — Jumala, joka on aikojen alussa suunnitellut maan kaikkien kansojen ja sukukuntien siunaamisen? Jos niin on, silloin olemme todella edistyneet totuudessa ja yhä innokkaammin kerromme koko maailmalle tätä hyvää sanomaa "suuresta ilosta."

Toiselta puolen, jos "edistymisemme" on johtanut meidät rajoittuneeseen käsitykseen Jehovan armon ja rakkauden suhteen, jos olemme uudessa näkemyksessämme tulleet sellaiseen johtopäätökseen, että siunatuiksi tulevat vain ne, jotka ovat yhtä mieltä kanssamme ja hyväksyvät julistuksemme, jonka me parhaimmillaankin kykenemme esittämään epätäydellisesti, silloin olemme menneet taaksepäin ja Jumalan totuuden kirkas valo, sellaisena kuin se loistaa Jeesuksen Kristuksen kasvoista, on hyvin kaukana edessäpäin, kun me olemme jääneet taakse pimeyteen. Totuutta Jehovan armosta todistetaan yhä edelleen maailmalle niiden kautta, jotka rakastavat sitä ja pitävät sitä kalliina, koska se on totuutta ja koska se tyydyttää heidän kaipuunsa enemmän kuin mikään muu. Käytännöllisesti katsoen koko kristillistä uskoa tunnustava maailma selittää jatkuvasti kansalle, että kuolemassa päättyy kaikki tilaisuudet omaksua Kristus ja saavuttaa pelastus. Raamattu seisoo lujana tällaista Jehovan armoa rajoittavaa näkemystä vastaan. Inhimillistä filosofiaa, "niin kauan kun on elämää, on toivoa", ei voida soveltaa Jumalan menettelytapoihin inhimillisten luomustensa suhteen. Raamatun tutkijat tietävät tämän, ja he iloitsevat tulevasta pelastumisen tilaisuudesta, joka tullaan tarjoamaan kaikelle kansalle kaiken ennalleenasettamisen aikoina. — Apt. 3:20-23

Tätä ihanaa sanomaa he rakastavat ja haluavat kertoa kansoille. He tietävät, että vain sellainen sanoma on riittävä lohduttamaan niitä, jotka murehtivat tämän ”koston päivän” ahdistavan sekasorron johdosta. He iloitsevat saadessaan kertoa ”koston päivästä” ja samalla selittää niiden maailmaa järkyttävien tapahtumien merkitystä, jotka nyt ovat kohtaamassa kaikkia kansoja. Mutta he eivät löydä Jumalan sanasta mitään valtuuksia julistaa kostoja. Kosto kuuluu Herralle, ja hän yksin kykenee lukemaan ihmisten sydämet ja tietämään sen määrän, minkä kukin yksilö on vastuussa väärinteostaan.

Kun siten jätämme tuomiotyön Herralle, nostakaamme korkealle totuuden lippu, totuus Jehovan rakkaudesta, ja julistakaamme sitä kauas ja laajalti! Varmasti on tässä työssä tilaisuus kaikille niille, jotka haluavat yhtyä tähän jumalallisen rakkauden julistukseen ja ”korkealle kaiuttaa hänen ylistystänsä.” — Ps. 66:8; Jes. 52:8

KIELTÄÄKÖ JUMALA VERENSIIRROT?

”Älkää vain syökö lihaa, jossa sen sielu, sen veri, vielä on.” — 1 Moos. 9:4

Tätä ja muutamia muita raamatunpaikkoja käytetään todisteena osoittamaan, että Jumala kieltää veren luovuttamisen toisen ihmisen hengen pelastamiseksi tai verensiirron vastaanottamisen, ja että se on niin paha synti, että se johtaa iankaikkiseen kuolemaan. Onko meillä oikeutta käyttää tällaista tulkintaa Jumalan käskystä, jonka mukaan alempien eläinten veren syönti ja juonti on kiellettyä?

Lääketieteellistä verensiirtoa ihmiseltä toiselle ihmishengen pelastamiseksi ei tunnettu muinaisina aikoina. Sen tähden Raamatussa ei ole siihen suoraan viittausta; joten meidän päätelmiemme siitä, voidaanko se Jumalan näkökannalta asettaa samalle tasolle kuin eläinten veren kuljettaminen ruuansulatuselimien kautta, täytyy mieluummin perustaa siihen liittyviin periaatteisiin, kuin suoriin Raamatun lausuntoihin.

Mitä yhteisiä tekijöitä liittyy alempien eläinten veren juontiin ja lääketieteelliseen verensiirtoon? Niin paljon kuin mitä me ymmärrämme, näillä on ainoastaan yksi yhteinen tekijä, ja se on sana veri. Tätä lukuunottamatta näillä kahdella toiminnolla ei ole mitään muuta yhteistä.

Jumala kielsi muinaista kansaansa juomasta alempien eläinten verta. Lääketieteellisessä verensiirrossa käytetään nimenomaan ihmisen verta.

Alempien eläinten veren juominen edellyttää niiden kuolemaa. Verensiirrot eivät vaadi verenluovuttajien kuolemaa.

Veren juomisesta saadut elämää ylläpitävät ravinteet pääsevät elimistöön ruuansulatuselimien kautta, kun muut ainekset jätteiden lailla poistuvat elimistöstä; siten veri sellaisenaan on tuhoutunut. Verensiirrossa luovuttajan veri ohjataan suoraan potilaan verenkiertoon.

Täten näemme, ettei muinaisella tavalla juoda verta, jonka Herra oli kieltänyt, ja nykyaikaisella verensiirtotieteellä ole mitään yhteistä. Sen tähden, ainoastaan väärin soveltamalla voidaan väittää, että Raamattu kieltää ottamasta hyötyä tästä hyvin humanista lääketieteen sovellutuksesta. Kenenkään ei tulisi siitä pelosta, että on tottelematon Jumalalle ja tulee tuomituksi "toiseen kuolemaan", sallia sellaisen ilmiselvän Jumalan käskyn väärinsovellutuksen estää käyttämästä verensiirron hyötyä.

Sovituksen Veri

"Kuka ikinä Israelin heimosta tai muukalaisista, jotka asuvat teidän keskellänne, syö verta, mitä tahansa, sitä ihmistä vastaan, joka verta syö, minä käännän kasvoni ja hävitän hänet kansasta. Sillä lihan sielu on veressä, ja minä olen sen teille antanut alttarille, että se tuottaisi teille sovituksen; sillä veri tuottaa teille sovituksen, koska sielu on siinä." (3 Moos. 17:10,11) Ilmaisua "verta, mitä tahansa" ei voida soveltaa sisältäväksi ihmisverta, sillä israelilaiset eivät uhranneet alttarilla ihmisen verta.

Eläinten verellä aikaansaatu sovitus oli luonnoltaan ainoastaan esikuvallista ja viittasi tulevaan sovitukseen, joka tultaisiin suorittamaan Aadamin ja hänen sukunsa edestä Jeesuksen veren kautta. "Niin puhdistetaan lain mukaan miltei kaikki verellä ja ilman verenvuodatusta ei tapahdu anteeksiantamista. On siis välttämätöntä, että taivaallisten kuvat tällä tavalla puhdistetaan, mutta että taivaalliset itse puhdistetaan paremmilla uhreilla kuin nämä."

”Kauristen ja härkään veri” ei todellisuudessa ottanut pois israelilaisten syntejä, vaan Jumala käytti noita uhreja viittaamaan eteenpäin Jeesuksen veren vuodatukseen; sen tähden hän liitti suuren pyhyiden eläimen vereen, ja tästä syystä hän ei tahtonut, että israelilaiset pitäisivät sitä tavallisena ravintona. Tätä esikuvallisen veren näkökulmaa Paavali käytti opettaakseen erään asian. Puhuen niistä, jotka ovat tulleet totuuden tuntuun ja ovat hyväksyneet Jumalan armojärjestelyt Kristuksen kautta ja jotka tietoisesti kääntyvät Herraa vastaan, apostoli sanoo, ”Kuinka paljon ankaramman rangaistuksen luulettekaan sen ansaitsevan, joka tallaa jalkoihinsa Jumalan Pojan ja pitää epäpyhänä liiton veren, jossa hänet on pyhitetty, ja pilkkaa armon henkeä.” — Hebr. 10:29

Koska Jehova haluaa kansansa pitävän Jeesuksen veren pyhänä, on ymmärrettävää miksi hän rajoitti eläinten veren käytön kuvaamaan todellista sovituksen verta. Israelilaisten suhteen se oli osa kokemusten koulua, joka oli tarkoitettu ohjaamaan heidät Kristuksen tykö. Mutta tätä ei voida missään mielessä muotoilla sopimaan nykyaikaiseen lääketieteelliseen verensiirtoon.

Kuvaannollisesti puhuen on välttämätöntä ”juoda” veri, joka esikuvattiin noissa esikuvallisissa uhreissa, se on, Jeesuksen veressä. Jeesus sanoi, ”Ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertansa, ei teillä ole elämää itsessänne.” (Joh. 6:53) Kirjaimellisesti puhuen tämä yksinkertaisesti tarkoittaa, että saadakseen iankaikkisen elämän, joko uskosta nyt tai todellisesti tulevana aikakautena, on välttämätöntä ottaa vastaan Kristus ja hänen uhrityönsä meidän puolestamme — tunnustaa, että hän kuoli meidän syntiemme ja koko maailman syntien tähden, mukaanluettuna myös Aadamin. Mutta tämä Kristuksen vastaanottaminen on täysin riippumaton verensiirrosta, jota lääketieteellisessä maailmassa nyt harjoitetaan.

Pakanalliset tavat kielletty

Varhaisseurakunnassa juutalaiskristityille tuli eteen ongelma, kun pakanakäännynnäiset alkoivat liittyä heihin. Nämä pakanat olivat vilpittömiä heidän ottaessa Kristus vastaan, mutta monessa tapauksessa heidän kristillinen uskonsa perustui ainoastaan heidän pakanapalvontansa muotoihin, joista monet olivat vastenmielisiä

juutalaisille, ja jotkut jopa irstaita. Jotkut juutalaiset opettajat seurakunnassa ajattelivat pitää pakanaveljensä kurissa vaatimalla, että nämä tottelisivat lain käskyjä, kuten ympärileikkausta.

Apostolit ja muut uskossa kypsemmät kokoontuivat Jerusalemissa yhteen päättääkseen mitä tämän ongelman kanssa pitäisi tehdä. Olosuhteet huomioonottaen he yksimielisesti päätyivät vähäisiin vaatimuksiin pakana-käännynnäisten suhteen — heidän tuli karttaa ”epäjumalille uhrattua ja verta ja lihaa, josta ei veri ole laskettu, ja haureutta.” (Apt. 15:29) Raamatussa haureus on selvästi tuomittu.

Tuolloin pakanoiden epäjumalainpalvelus sisälsi myös lihan syönnin, joka oli uhrattu epäjumalille, sekä haureuden. Veren nauttiminen saattoi helposti kuulua näihin juhliin. Kypsymätön pakanakristitty ei ehkä nähnyt näissä asioissa mitään väärää, mutta niiden tuominen seurakuntaan olisi ollut katastrofi; niinpä apostolit viisaasti vaativat, että he pidättäytyisivät niistä. Kuitenkaan näillä neuvoilla alkuseurakunnan pakanauskovaisille ei ole mitään tekemistä nykyisen lääketieteellisen verensiirron kanssa.

Vuoden 1951 Vartiotornissa (1. heinäkuuta) pyrittiin osoittamaan, että Jumalan käsky veren juontia vastaan koskee myös ihmisverta. Siinä lainattiin Daavidin tapausta, jossa hän kieltäytyi juomasta vettä, jonka kolme miestä henkensä uhalla toivat hänelle. Daavid sanoi, ”Jumala varjelkoon minut sitä tekemästä. Joisinko minä näiden miesten verta, heidän henkeänsä, sillä henkensä uhalla he toivat sen.” — 1 Aikak. 11:17-19

Tässä Daavid puhuu kuvaannollisesti. Sen sijaan, että hän joi veden, hän kaatoikin sen ”juomauhriksi Herralle.” Kuten Daavid ajatteli, vesi edusti hänen kannattajiensa verta, ja hän ajatteli, että se tulisi mieluummin uhrata Herralle, kuin hyväksyä uhri omasta puolestaan. Tällä ei ole minkäänlaista yhteyttä Jumalan käskyyn olla juomatta alempien eläinten verta, ja vielä vähemmän se liittyy verensiirtoon.

Jos sinulla on tilaisuus lahjoittaa vertasi, jotta pelastaisit sukulaisesi tai ystäväsi hengen, tai veljen Kristuksessa, älä epäröi sellaista palvelusta. Tai jos lääkärisi sanoo, että verensiirto pelastaa sinun henkesi, tai lapsesi hengen, käytä mielihyvin tätä nykyajan siunausta hyväksesi.